

VASI FERENC ZOLTÁN

22 FOLYÓIRAT OSZTVA 154
VERSEL = 25 ESZTENDŐ
(1990. február – 2015. február)

TATA POLGÁRMESTERI HIVATALA – Shirokuma Nyomda

2015

VASI FERENC ZOLTÁN

22 folyóiratban a 154 vers= 25 esztendő

(1990. február-2015. február)

KIADÓ: TATA VÁROS POLGÁRMESTERI HIVATALA

Kivitelező: Shirokuma Nyomda, Budapest

2015.

Címlapportré: Németh Dezső (Kis Lant főszerkesztő)

I.ÚJ FORRÁS – 9 vers

01.VESZTESÉG

Arcod előtt örködik a táj. Kürt.

Téboly tábornok int seregének.

Ha a Való túlnéz a látványon,
a tét eltűnt. Az emberek ölnek.

02.MANÉZS II.

A verssorok között

útnak indul

a bohóc.

A porond közepén

végre megáll.

S vigyorog.

03.MÉG NEM

Ült a lámpafényben.

Keze ügyében egy párna,

felhúzott vekkeróra,

golyóstoll a papíron.

Napok óta nem mozdult.

Csak nézte...

04. EMBERKÖZI TÁJAK

A vonallá összevont ajkak

szállnak, mint a lepkeszárnyak.

Nyelvek eveznek a pataokban

és a vállak összesimulnak.

A természet teremtetései.

Dombbá feszülő tájdarabka
és játszi-könnyű szellő-kézív;
nem rejti el, most megmutatja.

Illat. Szárnyalok sűrű réten.
Fokozatban gyúló csillagok.
Eggyé csapódó héja-szárnyak.
Hold parancsával: Még! Akarom!

05.A NAP KALÁRISA

Györe Balázsnak

A csönd medrében leér a lábam.
Visszaköltözködnék olajfákba.
Két óriás közt a jelen szalad.
Kössük össze gyöngysorrá: láncolat.

06.BABONA

Fekete macska lép a tű fokába.

Nyávorog még egyet, s már néma cérna.

07.KIFEHÉRÜLT SZÁJ!

Apa, apácska, fáj!

Cseresznyefánk ágaiba

beléakadt

egy viharadár...

Jaj, elemel érte

Téged a Földről

a tekintetes Napsugár

- és kifehérül

a viharadár!

S felhőként siklik tovább.

Most már az otthonod

túlhan találod –
leked, ha üzen,
hát a holdvilágon át –
repülök a hiányon;
az arcokban az arcokat
csodálom,
kőben a köt,
nyalábokban a fényt,
s Te? – talán
szívdobbanás-mélyemben
a siratóénekeket...

08. VERS AZ ÉRINTHETETLENRŐL

Szent György Otthon, Tarján, 1999. április 9.

Mond, milyen csöndből
sarjadznak a torz virágok
és milyen letépett szemhéjak

mögül figyeli őket az álom?

A száj mindig szóra szomjazik,
de a gyökér néma.

S víz van-e, hogy a hallgatást
öntözze, a felgyúlt port lemossa?

És ki mozdítja kezét, ha mozdítja;
érint-e, ha érint és kit –
s ha néha felröppen is a hajnal,
örömként tekint le a Napra?

Az árnyék, az árnyak, a tompa színek –
milyen? titkot rajzolnak homlokomra,
ki csak kérdezek és nem értek
és a szív selymét is alig sejdítem,
mert nem merem – bár érzem.

09., „HASZONÉLVEZET”

Szabó Mária Magdolnának(?)

Tévtettekből tévigazságok keletkeznek.

Ha ilyen szerződéseket nyomnak szüntelen
az orrom alá, ugyan mit cselekedjek.

Aláírom. Tudom, hogy én leszek a vesztes ---.

De nem tehetek mást. Tévbecsületre
aláírom, és elszenvedem a következményeket ---.

Mert meglátásom szerint a jogász hiteles,
pártatlan személy. Pedig dehogy'! Lefizetett.

A szerződő felecske, az ács, lepottyan a pincemélybe.

De, lelke rá, onnan is kivetik. Nem övé a ház.

II. ÁRGUS – 2 vers

10./PAUL CELÁN:

HALÁLCSÖND-idő

Ember fölé növő hegymagaslatok

Csönd és szelídség

ritkás napfelkelték

nesztelen szemek tekintenek.

Az el nem sírt könnyek

Mint megfáradt tevék.

Koponya-belül:

jégcsapok.

Éjbe csuszamló hajnalok

11. *BOLDOGSÁG-töredék, 1988.*

Meztelen fűzfák

állnak Hold zuhanyában.

Törülköző-nyár.

III.IDŐJELEK – 2 vers

12. *ÉRINTÉS*

Ha a teremtettségre

a megszólítottakban

feldobog

az ösztön-park árnyék-fái

megremegnek

törzsükhöz ér a hold

13. VERSÍRÁS II.

Szimmetriáját vesztett teremtés.

Saját gyökerükbe botlanak a fák.

A dőlés vad rémületéből hirtelen

hatalmas rántás állítja őket: ágak.

IV. BÁR – 1 vers

14. FELEDÉS//?

Nagyanyám emlékére

emlékeiben éltem

s most elfelejtem

milyen zenét verdesett

távozó Lelkével

a galambcsapat

hogyan rugaszkodott el

akaratlan

a kő-angyal

- zuhan zuhan

terét vesztve –

mosolya

V. TEKINTET – 25 vers

15. PÁSZTOR

Felhőkre függesztett kertek

gyümölcs-szájukkal a nyárról

énekelnek

Álmot űző viharfelleg

szélbe széledt út porával

feleselget

Sűrű fátyol porból termett

hajtsd az álmot hajtsd a kertet

Ébrenlétnék

Fagyba dermedt éjt terelgess
bárányokkal napvilágra
Világ-Lélek

16. GÓTIKUS FÉRFIFEJ

(Budapesti Történeti Múzeum)

Éltem még, ám elföldelt az alkony,
arcom megsérült, kiapadt a hangom,
pedig derék voltam, - lovagi hangon
énekeltem paradicsomi nyelven
az Esthajnalról...

- bár kővé meredtem azóta,
hold-fehérre el(t)esttelenedtem
s parazsos tafotán alszom...

17. TÖRT HITŰ KOVÁCS (HOLLÓ) ANDRÁS

- Ám nem haltak verseid.

Holló-szárnyaid

tovább verdesik

mint anyát a szív

- kezében gyász –

csőrödben szája

18. ÁLOMHOLD-világ I.

Álmod a pékség.

Születnek kék kenyerek;

csöndjüket ízleld.

+

Boltok és polcok;

pénztelen Isten éltet;

vásárolj álmot.

+

Túl kemény telek.

Hóember is didereg.

Félálom-remény.

+

Tégy a vázába

orgona-ágot. Álmod

zenél a sorsod.

+

Gyümölcs húz ágot...

Röppen álmod a Napba;

ízleli angyal.

+

Szarvas a réten –

patáin négy évszak fut...

Nyomtalan álmok.

+

Köd üli bércét -
megleled jó utadat,
álmodj és ébredj.

+

Egész a térdig
süpped a tó. Álmodnál:
táncol egy tündér.

+

Minden virág Hold,
kehelybe gyűjtött álom;
rét a tengere.

+

Halott lélekzet
krizantém-égen. Szirmot
sírj, s igaz álmod.

+

Elefánt álmok

hegyvonulása!

Csendes

dalom, ugye, kincs.

19. A DEMOKRÁCIA SZENTSÉGTÖRÉS

- *lábjegyzet Pollágh Péter (még) megíratlan
opusához –*

Látványra méretezett ablak:

a hercegnő modora tűske

ruháit bánat szaggatta

s Ő egyre rózsákkal provokálja

a Teremtő enyészetet

Dacból vörös az ablakkeret

kikönyörgi a házból az éjjelt

s hagyja szíromlani

a torokba rekedt szavak helyett

a félálomra csukódó szemet

Ajtót tár a fájdalom
Isten fehérben lebegi át
a sötétbe burkolódzó szobát
hagyja megrezzenni a csöndet
a képbe pingált
megtört gerincű hegyet
- állni
míg a hajnalt az álmod feledi
s az alkonyi érkezést elhessenti
mérleget állít kékvérű tusáknak
- a köznép képes volt a lakomára

20. PITYÓKA

A borból áradnak hordalék-képek:
bokákra csomózott csengettyűszó –
nők sétáltak a vízen;
a csónak homlokán könnyörgések –

belerepít a villám a viharba.
A bor elevenít-e magzathangot?
Csókból gyümölcsözi ki magát...
Hanyatt az Égnek,
Hold derít glóriát a fejre,
ájulatban lebeg a lomb;
zászló nehezíti a szelet.
A borban ametiszt ügyeli a rendet,
előmerül tündérei tánca –
egészen a karimás felszínig...
Koccints, részeg, az ideálra!

21. KIS FELELŐSSÉGSZÜNET

A korcsmáros beleájul a pultba
és jelentkezik,
hogy a számlát ő maga rendezi
a végső elszámoltatáskor.

Bolond hatalmát éli az ajtó:
járnak rajta ki-be
az erdő sérelmedett vadjai –
fácánok, farkasok, foglyok,
medvék és menyétek, -
s többen, mind többen...
Átváltoznak emberekké,
a gajd szerterezeg -
és üvöltetik a viharban
a fán didergő ködlelkeket.
A kocsmáros erre ébred;
agya humuszába
denevér csapódik még
s a nyelvére újra kígyó tapad.
Kiönt az ár-tér.

22. *ÁLOMHOLD-világ II.*

Agyag-teknőcök

ámulják álmunk; nem mást,

mint konok Valót.

+

Mező a fenn-lét.

Kortyol tegnapi álmunk

harmat-teából.

+

Kín kötöz álmot...

ami megszabadít: Egy! –

hogyha galamb bűg.

+

Toll remeg kézben.

Ne álmodj gyűlöletet –

szeretlek én is.

+

Ének határa.

Édesed arcán a fény:

álomvetemény.

+

Álomi vértben.

Ó, hány toronyszobában

perdült a rokka.

23. IMPRESSZIÓ

Színek kórusa.

Csöndet szürcsölő vadak.

Pázsit. Áhítat.

24. TAVASZ-haikuk

Faág, hirtelen!

Figyelmem télből... Lendül –

ujjong! (Megremeg.)

Percek a rügyek.

Álmok nyílnak tavasszal –

pattanó szemek.

25. ÉNKÖRÖMBEN

I.

Évszakokat, fákat rabolt magának,

s lovagoltatja térdén a beszéd,

- felnyihog, zabolátlan kanca,

üveghold érti csak, mi történt.

II.

Csöndemben elromlott

az óraszerkezet,

s most valaki kalapáccsal

méri a leomló falak

fényvak képkeretét.

III.

Álmomból álmodba ásít,
s visszaveszi múltját a jelen,
kedvét szegi a kenyérnek
és vért vegyít a borba

- mi más! –

a Történelem.

26. KÖNNYEDÉN

Minden arc: gitárhúr.

Ott szakad szájja,
hol legszív'ből szól;
a gitártokban
térdel a Hold.

Lámpaaranyban nesz-rózsa –
az emlékkönyv nyitja-csukja

Megannyi lezárt szempilla

a sorokat átalussza

Egy angyal térdepel a szivárványon;

virág burka a szív;

csodává tárul a kék,

mert kimosta az eső

szennyeseink

Én, énekes rigóknak vagyok,

s nem varjaknak –

halandó dalnok.

Felvillan egy arcod.

Azzal írsz évszakot

- kötetnyi vers
- rúzspiros ceruza!

Egy rigó – világének.

A sasnak véres a torka –

borotvaverset költ ki

a mogorva.

27. ERIKÁNAK

A nők attól nők, hogy virágok...

Ha szőlőhegy felé zihálok – pipacsok;

ha kerti útra állok – tulipánok.

Az Ég vizéből meríthettelek kúttá:

Hány csapodár életre hívás ösztökélve ágast

szomjazta volna ajkam, földem vágy-glóbuszát.

Arany hajnalok tépik le áldón

szemhéjamról a lidérces ósdi álmot,

csakúgy,

ahogy

ezer szerelmespár gyökerezteti
a túlélőbb valóságot.
Magunk fele az Egészé,
s eggyé adott felünk újra csak része,
de már most egész reménye a kiteljesedésnek.
Így leltem otthont a testházában! –
s talán nem téveszt fészket a szó:
Szerelmesem,
- e bemetszett világszemérem-résben.

28. Ő A HÁZ KINCSE. NAGY ÜDV!

(Ji King – Változások Könyve)

Örömöm aranyeső virága;
hajad bodor szála
záporozik szájam
termékeny talajára.
Sétálsz ujjaim hegyéig,
én kézfejeden vissza,

majd lassan előre
az élvonal-árkon;
örökké hazaérkezésedet várom,
fulladjak bele hónaljad
erdőillatába,
táncolok ájult arcod avartüzében
- hasáb-szív,
kályha -,
simogatom melledet, hátad;
forró mámor vagyok,
ahogy nyakadba csókolom
mélyülő szuszogásod.
Neked létezem itt –
álomhitt csípőd labda,
bársony takaróban telihold,
ágyamban játszunk
fároszi magányával...

29. ÁSATÁSI MOZAIKOK

Ősök háza:

virágok; és dudva álmok.

Körszivárvány alatt

ásók! – itt valaha

erdő állott; s most

harmatlidérc csókhiányok.

Ebédszünet.

Élelem.

Életem

a csend kezén pihen.

Ágak. Sepertek

eget, leget, fellegeket ---

A spakni épp kibontja
hústalanlomb-csontjaikat
rekkenő lélekhátáron
múltjukat ellepik a lepkék;
jelen-bogáron villan a ---
villan a fény.

Kapcsolatok régi hegén
edénnyé élesztgeti össze
hosszú sóhaj; - hogy: Íme, volt, ember!
(A tarlóban talált trauma
tárlókban tán gyógyít?)

: Nincs-ablakon/falakon
átreng a csákány; -
Vigyázz! – lyukat üthetsz
egy angyal hátán.

Néma! – hát nem érted
béna mosolyát?

Nyár!

Perlik a búza;
asztag-asztal felett
Nap-lámpabúra –
infrázza
bőröd fű-rengetegét,
kemencék hűlt helyén.
És sírok.
És temetők.

Földbe visszahullt
csíra-esték.

(Héja kering):

Fejem a párnán,

- s tódul a hit

: szívem

lélekharangként hív!

30. *HOLTAK EMLÉKMŰVE, NIZZA*

Vérem hömpölygésében

lángra gyúlnak a rózsák,

porrá hamvadnak a tanyák,

s a lázálmok homlokáról

a tűzoltó harmatot

felissza a Nap.

Kettévált hajnal dajkálja

a bokrokat,

s félelemből uralkodnak

a madarak

éneklő vágyaikon.

Ők ébresztenék lelkiismeretem,

ami a fényből fakad,
de a sötétség
metszi – a Láthatatlant.
Így alszom hát Kedveseimtől távol,
karnyújtásnyira
a kegyelmező Haláltól.

31. ÉG-LEGISTENEBB

Szaporázd csak, kapkodd a lélegzeted, szárnyat növessz
tízemeletes nyomorúságod tetőpontjára. Nyugtató
végtelen! Röpülök terhemen a Rákóczi út felett,
hangyaboly-emberek keresik az örök elérhetetlen
csöndet. Tekints bele ebbe a tükörbe: Hátad mögött
székletesfőváros körnője. Kaparászd immár a múltad.
Saját vetítővásznadon régi pánik, ósdi mentsvár; -
dilemma a mámortól. Hallod a szinkronizált filmet? A
saját hangod! Címet is Te adsz; mondd be: Kórnők, női
kor, amazónia.

Ó, lányok, ti, habzsolok. Tinik és démonok. Rózsaszín
ruhátok rikít, foltot fogott. Farkaséhes férfitekintetek
tűzében pillanatra fellángoltok, s elégték végleg –

fénykockák a vetítógépben. Nincs gyertyafény gyufaszál-
életekre.

Idült-lila körmeitekkel dús üstökökbe kaptok (- mint
hiedelem szerint a denevérek), kopasz papok hegesztenek
a sebhelyen, mit kimartatok. Finom kis selymek. Ti –
rajongók! Ó, póklányok, feslett-vörös hajúak, áttetsző
bőrűek, - kikben csak az erek virága szép -, a szutyok, a
kék fürösztö maszkotok; - a szemhéj festve kékes-kétesre;
- cicoma a szájon, a fogsoron vérrúzs; - ó,lesztek meddőn
szülő pók-asszonyok.

És , Mi?

Mi! Félénken fürkészők, mi,szabad rablók, holdfény alatt
settenkedők, lépcsőházban futkosók, üres üveggé
meredők, Egyszer még mint nedveikből kiszívott legyek
(arcul csapott a szégyentelen!), - hálótokba ragadozók,
magunkat zaciban hagyók -; leszünk örökítő vér-
ebek,kikben a gén – röpül,lebeg ---

Ott vagyunk veletek a Rákóczi út felett; s acetón-
arcotokkal zuhanunk az Ágyba.

(Kinek mondjam): Ég-legistenebb!

32. CSENDESPIHENŐBEN

Szent György Otthon, Tarján

A negyedik szobában végül már szédültem. talpam alatt a szőnyeg mezőként lélegzett, körben az ágyakon alvó virágok, ringtak a harmatozó napsugárra éhesen. ez a sugár azonban le van mélyre zárva -, le, a létvágy alá pincézett hazába.

Talpam alatt mező, bennem falak, mögöttük vétlen vér-vétkek, kik felettébb szomjasak. Innának záporból nagy nevetéssel, fogyna csak ki az átok szünetlen ég-remegése. Rázza az ideget, - a hideg is didereg! -, a rácsot; belül-e, kívül a Tél, Esznek szó-havat – tettükkel ordítanak: Adjál csak adni -, adj már --- (De mit?)

Tető alatt állok, talpam alatt mező, vállamon tarisznya. Féledezem. Hoztam mézes álmot, szolgálendő lelki erényt; - s maradok szándéktitokban.

Álltam ott, köhögős virág, magamba bujdokolva, hogy a hallgatás nyelvét jól kitanuljam. Korábban gügyögtem; - felnöttem, szólni nem tudok mégsem most még.

Hirtelen szívére szorított ugyan egy fa, - kétkerekű rokkant Nap gurult egyik ágán, indult a semmiből a Semmibe, - mire is tanítani? Eléje álltam, paroláztam; s félreugrottam újra. Nem zuhant le ---

Állok a mezőn, nincsen fa. Állok a falban, nincsen
arcom. Állok az arcomban, a lomb gyümölcsöt álmodik.

Ellesném a helyes szólás titkát. Az érintés súlyát viszont
nehezen adom, mégis víz nélkül is kiszirmosodom.
Vázák és vázak között vagyok éledző gyökér. pillanatra
egész bőrömön végigiramlík a béke. Minden sejtem
szemek garmadája. illatokért szemlézik hitem. Kulcslyuk
vagyok! – kukucs a Holdra, kulcsom a kimondhatatlan.

Belátni a pincébe. Oda,le, mélyre.

Hátam mögött záródik-nyitódik egy ajtó.

Állok a mezőn. talpam alatt hullámszik a szőnyeg.

Fölfeszül fölénk a szívármány, - mint óceánra új ábránd.

Csend rian: a mindennapok kikötője.Mi a Szó? –
lélekzeni!

Mi a Való? – szeretet ! (Önkéntelenül is jobbra kapom a
fejemet.)

Fenn, lenn és benn: süt a Nap.

33. VAKFOLT

Színes ceruzákról

álmodsz-e mostanában

félés

féltés

féltékenység

kenyér és ég

kedvére

kényére

Kedves

szívre

vesére

vére s színére

Melyik éjszakában

roskad

falak falában

hallók szemhatárában

áll a csend

Tükörben

tükrök tükör-hűvösében

vízzé hömpölygetett

tiszta arcok

iszamos szemgödrében

vélni látni

a megbocsátás

reszketeg Pilinszkyjét

felette madár

idegen azúr szárnycsapások

megmerül a könyvben

majd

tollat ragad a szél

Egyet lépek

ötöt értek

válaszra

változol

örök Léthe mélyében

idők burkában

a holtak szívtére

„szürke égbolt ablaka”

kérdés – versmező

gyöngyeinket visszük a Nap felé

láng nélküli táncon barátságok

a legény-ség kora

1M: homlokomon

kellem hárma:

tekintetek viaszmagánya

ötlött 6 torok

csütörtökön(álmodsz-e mostanában)

kivel találkozom?

34. FÉLÁLOM-MISE

Kibontott

hajadnak csengőszavára

térdre esnek a szarvasok

az ordas Hold is szelídül

Járom álombéli tájam.

35. TÚLVILÁGI KRISTÁLYPALOTA

Álmokban levés: egyenként-külön

Ház csendjében nevelt szívem

átvérző lélekkötésében

lélegzeteddel hiányzol

kedves érinthetőségeddel

összes hajnaloddal

Tét nélküli estjeim

felgyűlt avarillata

okos és szép mondatok felé sodorna

ha volnál szemedtől ágyékodeg jelenvalóan

- mondhatón-mondhatatlanul –

EGY VERSBEN EGY MESÉBEN VALAMIKOR

ELINDULTAM MÁR FELÉD A LERÓTT
TÁVOLSÁGHOZ

MÉRTEM CSEKÉLY HITEM

hogymaholnap mégis Rád találjak

Gyötörnélek üznék hajtanálak

virágszirmokból teremteném valódi arcodat

Folyóvízbe veszejtenék – hogy kintől fuldokolva

a hullámsírból visszavágyjalak –

Szavakra serkentenék s elhallgattatnálak

ecetért-mézért álmaidba járva

temetném magam aztán kőbe fémbe fába

s fájnék örök-valóan kincsek tékozló őszén
érzéseim anyai aranyhold világával
a szívvidékem télmenetét az értő csöndek
jövendőn látnám szemeid gyönyörűségéül
forró könnyek között a hideg szoba-mélyben
hallgatag fogadnám Karácsony virradó hajnalát
Boldogság-palotádul szolgálnám angyalát
s örült-ihletetten rágyújtanám a városra
az opálszín-hályogokra befagyott tavakat
tapostatván csillagménessel múltó hamuvá
különös-koloncok világ-árva árnyak-szánt isten-magam

36. SZERELMI BIMBÓK FÁJA

„Asóka-fák mind tövükig pirulnak” (Kálidász)

Ajkaidról pattannak
a Lélek rügyei
szirmokat csókolsz a fára

ha lehunyod szemed

magadat bontod virágba

- legbentről zendül a hárfa

: Boldog lelkek tánca –

szárnyra kapsz s mint kókila,

eliramlok utánad

Rólunk szólhatna végre a fáma:

Tavaszi vagy

Asóka Virágja.

Szeretlek! Csodállak.

37. ADONIS VIRÁGA

(Adonis a tavaszi hérics latin növényneve)

Manöken-szépem! –

lehet, nem áll jól kezemre az írás,

idevetni szükséges mégis e sorokat,

mese nincs – muszáj!

Lobogó lendülettel elébed szaladni a Tavasz
Kapujába –
feléd hintem mélyen őrzött, hallgatag kertem
összes nyílódzó nevetését –
Rena, jaj,érkezz; - gondolj rám!
Nyisd pupillád bimbaja-erdejét,
legyél valóm: Nap-aranybánya!
Árva-örült rabságomban kék madár,
ki bal tenyerem köleséből eszeget,
jobb tenyerem pedig bebalzsamozza
földicsoda-gyönyörű Léted jótékony érinthetősége:
Ó,jajh, hány millió percet pocskéltam el
Tőled-messzeségben!
Tízezer álomban tévelyegtem...
Ébressz fel, találj ki engem,
Újjászületés-Tűz,
Renáta, édes, boldogságos 21 éves.

38. LEVÉLNEHEZÉK

„az angyal válaszol” (Brüsszel)

Ahogy nézem a kisház kéményét, megjelenik egy Arc a tetőn. Jaj, Fiú, ez az Ítélet Napja; - rálát gazos kertedre, mulatós borodra, kopár bűneidre, amit Magad ellen mívelsz. Hagyd most az Emberiséget, e koholt, ám elkelt régiséget. Ocsmány halál vár Rád, megkaptad a mérget; birokra kelsz, de másokat sem menekíthetsz. Álmodban repülni tanulsz, és sok a terhed, hát nem megy. Virágot ültetnél a megjelent hatalmas udvarba, közben hangyabolyba veted a cigarettacsikket. Hallod, hogy sikítanak, emlékszel a mesékre? Most nem segít se állathős, se Isten; - se Budapest. Valahová a Belvárosra ejtetted füstbombád, s épp gabalyog a Nép. Te is. Ülsz. Belülről – a semmi felé. Sokáig. Bealkonyul. Nincs Fény. Kifogy a Bor. Kísért az Arc, valaki Maszkja lehet. Nem ismered fel. Ő igen. Ő szól hozzád. „Nem hallod?”

Nyitott a Ház ajtaja. Na, rajta! Talán befogad. „Ne hűtlenkedj!” Szaladj. Esetleg még nem zár ki.

„Úr, kígyelmed?”

Akkor őrizzük egymást csordákban: Ez az emberiség! Farkasfog-erdők közepén: temetők. Na, Jajfiú, tudsz-e Titkokat! Tartani. Tudsz? He! „Ilyen bátor vagy?” --- Ha azt mondom, hasadj! – engedelmeskedsz?

Áss kutat. Meglenne? Kapaszkodj kerekébe erősen.
Körbe-kerekébe! Körbe-kör? Hús a víz? Patkány úszkál
benne. Ez egy kórságos kor. Mohó! A teleholdat is
lelopják a helyéről. A halottak száját betemetik.
Egyszerűen nem bírják az énekeket. Ez már nem is Ének.
Mese.

„A Sötétség Hercege meglátogatja az Első Éjszakán. Vért
szivárog a küszöb. Visszafordulnak a mérgek. Hányini
tudj! („Ez hát a Mese?”) Köveket hajíts a téglákra. („Hű
házad nem lesz belőle”) Mocsok képzeleterő felébreszti a
Kancanyihogást, amint Rád gyűjtják a Kertedet s
Istállódat. Lovászleány, Szépséges Félelem, rád törik a
Kaput, a borospoháron kiüt a könnyesó. Vágyódtál szűzen
az Ismeretlen felé, s amit kapsz: „Aranyból könyör-
búza”!

Fald! A Hold: kifli. Nem újdonság. „Vaj és szalámi.
Most még uzsonna.”

Úgy lökik be a szavak cellaajtaján a szólást, hogy még a
börtönkulcsot is lenyeled. „Emésztetlenül forgolódik
Benned.”---

A Sötétség Fejedelme terjeng. Nem véd meg Villámfény,
sőt...

„Világosság kell. Gyertyaláng a Lélekben.”

Világuradalmi remeklés a Száj! – ahogy hallgat. Jajfiú,
hát ezt akartad? Terítsen be a hamu, pataezüst a
szélrendben: „Fakasszon újjá az Áldás!”

Sokszor megzuhanál. „Ez nem csak Múlt.” Kísért, kísér,
az utcasarkon befordul, ott hagy saját cipőtalpad
lábnyomában. „Csak még a cipő Tiéd volna!” „Húz
magához a Gravitáció, mert lenyelted a Sérélmét.”

„Emészd az anyatejet, te, félénk, mosolygó,
Egyetlenegy!”

Tán kacsalábon forog a Ház?

Ezt a Kertet körüle, nem lehet, „több mint biztos”,
elműveljük, derékba hajlanak a Gyógyfák – és csillagok
legelik a Lombot---

Becsleány, hallod, hogy sírnak a foltok szakadt ruhádon,
ahogy elsőként meggyaláztak „Világálmod”_ban. És
kitaposnám a beleit a szégyentelennek, akinek a bűnét
most nekem kell viselnem: Bor, Sör, Pálinka, - a hajba
már nem pántlika; „- ott lebeg a Szélben”, „Virágozik a
Télben.” S ha van derű, néha átcsap hisztériába. S szülsz
nekem egy fattyút, „– felkeresik a Hattyúk, s
csillagzanak verejtéknek három leányt, s Egy lehet csak
Legdrága (én leszek mostohája)” -, de ki az az Én?
(„Talán csak Lámpafény”) – épp kihunyás előtt ---

„Fölöttem van a Hierarchia!” - cigin és sörön Túl a tudat, mi Veled Tudat felettébb magas gondokat--- („Na, most mi lesz, Luciferkó?”) Araszolj a Fák tetejére, Viaszvigasz-Csiga --- ídes öcsém!

Tegnapba temetettek, viseljétek dolgomat, figyel a Hierarchia, súgja az imákon át a Titkokat. Egyszer valahogy megtudtam, ki simogat homlokod a széllel – és elsírtam magam. (Siratlak, Gyöngyragyogó, álmával múlandó, de létevel Valló; - homokszem csikorog a húsfogak között)---

Jajfiúk, Becsleányok, vagytok magam a megmaradás, ahogy belekomponált Isten családba, virágba, hazába. Vagytok a kihálás szélén – mamutok; vagy hajnali látélet, mit felriadt papok vehetnek a mulságos Időből, ahol a Kenyér török, cérna szakad, vigasztalhatatlan az Alkony ---

Láss magadnak, s támadj föl keresztörömre, nappali valóságra ---

Jajfiúk, Becsleányok, mi lesz a cím, ha a címzett talán mindvégig Ismeretlen. A tenger is kimeríthatatlan a kiskanállal.”

Angyal, segíts! Pont? Felkiáltójel? VÉGE!?

39. KEHELYCSERJE-KORONA

Nagyforgalom volt a vízen,

holtak jártak a felszínen.

Bokáig fagyban: kólcsagok.

A szájban tenger-íz sóhajok.

Imádat szenteli a Napot.

Itt, e szív Sátántól elrabolt.

S úgy váltja mennybe Júdás-ezüst

az üdvöt, mint kondér körül

leprások sötét serege

csengettyűz' örömjé-egen ---

Krisztus feledkezett bele

vak siralmuk nézésébe ---

VI. LYUKASÓRA – 9 vers

40. RÉSNYIT

Az Atya hatalmát a Fiún meglátni.

Rosszkor fogant énekekkel élem át itt,

viskóm ajtaja hogy' csikordul – őrt állít/-

ott sebzett képzelet. Balta mérte fáit.

41. LAKODALOM

Kondor Péterrel közösen

Szorít a mellkasom,

így tárom ki szívem,

s Te ezen a megnövekvő

támadási felületen sétálsz

bokáig sziromban,

tegnapi latyakban,

uszályod az erdő,

döfködnek a gallyak,

felröppensz magadba,

hajnallsz...

Hajnalljunk hát

az éjszaka szemrésein át,

bírjuk végre az eget,

gyökereztessük a földet

- tulipán lángol

a menyasszony haján.

Szoknyád hogy' perdül!

- agglevények remélik csókjaid,

s én talán!

Hány holdnyt gyarapszik

homlokom, míg áll e bál?

A tánc, a tánc, a tánc,

őzek, szarvasok tánca;

mamutok dübörgése

a hegy gyomrában...

Meddig, meddig, meddig
bőgésük, trombitájuk,
hol, hol, hol van a jég határa,
mit szememből zokogásod
hosszabbít? Gleccser ez,
hóember sírása.

Adjunk új nevet a tavasznak,
mi fölolvast.

Hitet, hírnevet kaphatunk,
közös nyelv az aranyunk,
vékával mérjük majd a fényt,
várnak, ha odatalálunk,
s odatalálunk.

Együtt-hallgatásaink
a stációk –most mint
dallamot sétáltatom ujjaim
a parázsig és vissza -,

temetőink a gyökerünk,

veszel tiszta kendőt;

érkezünk.

Kilométerkő

minden megszegett kenyérünk...

42. *ANGYALSÓLYOM EMBER*

Altdorfer Csabának

Ne félj, ha –

sebeidet daimon-hegedű szaggatja.

Egy angyal strázsál a hegyen,

s ahogy elrugaszkodik majd,

csillagrajokként szórja szerte

a zsebébe gyűjtött lelkeket.

A sólyom fokanként hódítja magához
kék-arany szellemi szirtjeink,
s ahogy fölé emelkedik városodnak
a füstfalakat összeemészti.

Állok magam is a sziklán.
Zuhantomba gyökerek nyúlnak értem;
- a hétköznapiak hajszálrésein
átszivárog utódainkba őseink
földreüst vére...

(Hallod már az angyali dallamot,
melyben lábaikat megmosod...)

43. GABALYGÁS

Csobog arcodra ujjaim áldása,
úgy hűsítlek, ahogy gyökerek
szürcsölnek talajnedvet
s közlekedtetik egyre feljebb

pupilláid éj-lombozatába
rigónk énekét. Szárnya e vihar;
rávillámlik húsunkra a vágy,
szemed is elnehezült,
nem tartja az eget;
pillantlak hanyatt! - vadvirág/
gyöngyödre liheg a szél,
tombol és rohan, - mint
ármedrét elöntő folyam. Hátán
erdők,

házak,

emlékek

--- roncsa!

(Könyvek nélküli tudás
e vérparázs tapasztalás:
nem hamu, nem tűz,
karjaival magához

húz

- a kígyó-derekú

szomorúfűz ---)

ággabalygás!

44. JÁZMINÁG

A tavasz csettint egyet –

rügyekből szirmok

reményből levelek...

Az ősz sóhajt kettőt –

könnyeket rozsdállnak

gallyak a vízre...

Zenében fürdik a nyár –

gyümölcsök négyszer háрма,

Nap-pejkó, táncod nyomán...

S bár a tél túl kemény –

ne hidd veszni a reményt;

mert:

A tavasz csettint egyet –

rügyekből szerelem

álmokból jázminág...

45. LÓTUSZ HERCEG ÉJSZAKÁI

Színarany kádban

fürdetlek éjjel,

szivárvány-vágyadban

fürdőzöm éppen;

- megtisztult szívem

gyémántvizében.

Száz-álmú Holnap

reggel palástja -

boldog-ima

önkoronázta,

- dallal és verssel

búzája áldva.

Sírnék! – bolyongok

bíbor mezőkön:

ezüst virágok,

smaragdos könnyek

- hullajt a mámor

harmatos órán;

s kezem ügyében

Hold-Napnak kulcsa.

46. ÖLELKEZÉS

Mária, Marika, Marcsa,

reménység májusi karja.

Meglopnám nevedet százszor,

esernyő nélkül megázol,

Mária, liliomzápor.

Marika ,illatos eső.

Ne ázz már, minek az ernyő? –
napsütést küld a Teremtő.

Ne fázz hát, lopj Te is arcon;
ajkadtól édesül sarcom,
Marcsa, szíromzuhatag!

Borulok megadón térdre,
tested dús keleti szőnyeg;

tekintlek virágmezőnek;
bokádtól hajadig szépnek...

Melled is gyönyörű ékszer,
születnék érte én hétszer.

mesébe illő az erdő:
elejtett hófehér kendő.

Piros az álmok orcája,
legyél csókos vacsorám ma.

Hívjál húsos lakomára,
sóvár eggyé aluvásba.

Mostoha sorsunk a szégyen,
kóstoljunk egymásba ébren.

Kényszer cipel e vágóhidra,
s dobálja össze tagjainkat.

Mária, Marika, Marcsa,
boldogság májusi karja.

47. NYÁR JÖVEND

Ahogy nevezlek búzavetésnek
úgy a madárnak a fészek
Ahogy ezer ajkú a kalász
úgy repteti tollát a kéz
Mint templomtorony a fényben
oltárig sétálva feketében
csakúgy az éjjel –zászlótélben

Mint tébolyult verebek
kapdosok porból szemeket
melyek Téged tekintenek –

kiemelkedsz

zöldellsz

majd

szél-derekún

készen -

aratásnyi aranymezőm

aranymezőnyi aratás!

48. MÁRIANOSZTRA(-MARIAZELL)

2005. pünkösdjé

1.

Könnyeimet szórom a földre,

bukszusba szökken, ott hagyom,

kizöldell szenvedésnek,

bogyók lángsugára – versek maradása,

nyomdokvonalon.

Túlsózom otthonom.

Látomások látnak

lázasan valótlant,

ördög-billentyűkön

Isten elfojtó dallama,

torlasztó világakarásban,

zokogás tengelyében

állok: tenmagam –

soktonnás idő-szorításban.

2.

Nem gondol rám talán

senki oly mélyen és tisztán,

mint korán-későn

elveszített Édesanyám

- fekete szívvel létezem.

3.

Elővillanni látom

a történelmi arcok

tükörreflex-bánatát,

a vonásaim mögé rejtett

Igazság

derengő nevetését,

szemhéjak mögül a Fény

reszkető-halk téboly-szárnyalását

- fekete szívvel lélekzem.

4.

Beleámulok a hiányba.

Erőtéljes érzés árapálya

koporsó-deszkákat

dobál a Hold alá,

amulettek a sárga csontok,

csillag-sodronyingben

fekete szív dobog,
fekete árny oson,
fekete rétre
fekete zápor zuhog –
fehér templomlépcsőn
hajnali-sáros lábnyomok.

5.

Kő-kenyeret szaporító
tegnapok alatt
kardvirág-kazlak,
vérbogáncs-korona,
kardvirág-könnyek! –
átvérző kötésen
ostor-ige,
átnyirkolt homlokon
Holló-paripa –
lángot kapott Erdőn

túl – szűzmadár!
Magánya röpte
tétova Himnusz,
hó alá siető
emlékvad-tüskedisznó!
(Hó alatt csírázó
magonc-árny-alak
koponya-vicsora!)

VII. Szőrös Kő – 5 vers

49. VIRÁGÁGYBAN

I

Anyámnak a fájdalomtól
lecsupaszult a karja,
már mozdítani sem akarja.
Befeküdt hát egy virágágyba;
álma eleven muskátli-fáklya.

Magára húzta a pehely földet
dunyhának, ős-pihenőnek,
beköltözött e maradék szobába,
ébrenléttelen harmatban ázva.

Angyal bújik mellé rögökbe.
Alszik. Egyre táguló körökben
szertehullámszik szuszogása,
s versemben a hajnalt megtalálja.

Megleli a csöndben a csendet.
Nyelvére kövek nehezednek:
szavak...
(Isten ajkáról olvashat)

II.

Árnyék-anyám míg nefelejcssek

kék énekére fülel, hozzám

angyalát küldi ide-átra:

Az Egyedül-ben mire várjak?

A verseimet talán Ő írja,

utaimat is Ő gombolyítja.

Holnapomat buzgón vigyázza...

A Létnék csillag-tenyér emel házat! –

köre fény, szóra csönd, falakból

Álom! – suhan végig a holdvilágon,

s hatalmas lepke: a Nap! -

pihen meg végül az árvácskákon.

50. ÁLOMBÓL

Aludtál már úgy –

a hegyek elfeküdtek

tenyeredben s lélegeztek?
Tárna-titkaik kasliftje
szenet, szemeket, mélytelen
szeleket hordtak napvilágra -!
Egy ágról szakadt árva
a bányász lakóotthonban
hellyel kínálta a világegyetemet,
könny-levessel telemerte
a tányért, s falta magába
kihűlt csillaglelkeivel
belül tágasodó magányát –
Feje felett fehérgalamb
lebegett, szemhéjára
zöld ágat tehetett,
s álmát hozta telente,
hogy jobban bírja a napi
tétlenkedéseket.

Így születtek versek, levelek ---

Minden tébláboló poéta

retúrt váltott a mennybe,

az örökös számkivettetésbe!

51. NYILVÁNVALÓ GYÓNÁS

Az itteni kertekbe

hiába szólítna bárki

a lét töredelme

már nem evilági

S ha néha torpansz

törpe-igazad elé

egy asszony keze von

fátylat – a

titkaid fölé

És lehet ekkortól

a tőről metszett

rózsa: szerelem

költészet

Isten-ségesség

az arc jármával

csók leledz: Könyv! -

(csepp idegenség).

S a könnyet már nem

feledheted,

mert neved s szíved

alatt

viseled

a megszenvedettet

hisz felfeküdt ellened

a betű-rácsra

a Művészet

ótvaros Múzsája

avagy: Kerted

szent kurtizánja

: a Szórend!

52. HÁZIKÓ/NYITNIKÉK

A fák Tavasz-dajkái! –

fáj a táj;

gyönyörűn vemhes; almaág

alatt

nincs-Kincs,

habár Ádám csontja gyémánt -,

de odább

kigyulladt a Ház,

a húsig, múltjáig;

a falakból Isten arca lángol,

koromból-füstből

szerelmünk nyomoráig látni.

Meddig-szem vágyunk bútorzata?

Jajvész ront:

porig,

bokáig –

Haza-nyitni-kék!

Hazányi fészekláng virít

s terem

ág-hónaljbán:

parányi termet!

Ember-parányt!

53. ÚJRASZÜLETVE ÉLNI
- haiku-füzér –

Boldogan úsztam.

Arcot cserél a bánat;

harmatban kincsem.

Harmatban kincsem.

Tó közepén a csólnak
álomba ringat.

Álomba ringat
a bánat. Hánykolódva;
leplem a tómély.

Leplem a tómély.
Szobámban meredten áll,
seprű kezemben.

Seprű kezemben.
Űzd ki a démonaim;
végy lélegzetet.

Végy lélegzetet.

Tiszta szobámban, forrást,
vendégül látlak.

Vendégül látlak.

Madárként engedlek el;
ázik az este.

Ázik az este.

Bolond nő teste a Hold...

Seprű kezemben.

Seprű kezemben.

Érett asszonyi borból
szerelem kortyol.

Szerelem kortyol
Telehold poharából –
bolond nő gyógyul.

Bolond nő gyógyul.
Nincs lepel rajta. Szobra
a rózsaszín test.

A rózsaszín test
kincse a seprű, a Hold.
Két macska dalol.

Két macska dalol.
Nincsen nappal, se éjjel...
Szerelem kortyol.

Szerelem kortyol;
reggeli zápor veri
a földet: öled.

A földet: öled
harangzúgás temeti, -
emléked a fény.

Emléked a fény.
Újraszületve élni
s boldogan úszni!

Boldogan úszni!
Arcot cserél a bánat.
Harmatban kincsem.

VIII. MAGYAR NAPLÓ – 12 vers

54. APA! -

kondás-ösünk feltarisznyált

sóval,kenyérrel, varjú-tollal

- balról tűzött s űzött a Nap –

s bakacsizma-kolonccal nyakadban

a Tejút tájait végiggyalogoltad.

Arcod pergamenjére,

míg megtértél anyám karjaiba,

hány ráncot én rajzoltam!

(Álmod látok moha-ágyon:

a menyasszony-fátyol elszakadt,

nővérré-fivérré lettetek

- a kenyérből ettetek.

Bukdácsolok utánatok,

csendőrkard a földbe szúrva,

holt nagyanyám sebeimet
összevarrja –
vér-virágcsönd a vadonban.)

Kondás-ösünk feltarisznyált
sóval, borral, koszorúkkal...

55. HAJSA

P. ZS.-nak

Szegény, te, szegény!
Látom ezüstrókád
vérét csepegni szűzhavon,
ahogy menekül a
városból haza –
meglőtt-idegenül.
Nyomába önző férfiak
szegődnek, pálinkát isznak,

úgy elszántak, úgy erősek...

(Ne higgy igaz szerelemben!

- mondtad. Ehhez még a falu

bábaasszonya sem értett soha... (Soha!)

56. A GYÓGYULÁS KERTJE

szükség van növényre

orvos írná vényre

ne költs patikára

ültesd ki a kertbe

virágkehely-kortyot

kapni altatónak

esküdj a gyümölcsre

s szükség lesz a földre

a kert tele gyommal
s kobolddal manóval
szükség van a földre
kézre esküvőre

tán a nő gyümölcsfa? –
dalol minden ága
húzz gyűrűt ujjára
s álmod szedd kosárba

réteket tart ága
násza virág ágya
Hold a koronája
Nap a palotája

szükség van a kertre
tán a nő gyümölcsfa?

húzz gyűrűt ujjára

násza virág ágya

57. ÁG ÉS GYÜMÖLCS

Kintről az álmot

bolondnak látod

Bentről a tetted

miért is tetted?

Bented és kinted

ez minden kincsed

hunyd le a pillád

álmodban villám:

s lőn világosság

Hol van a Minden! -

határa nincsen
mit gondol(t) Isten
teremjen az ág

álmodban álom
azt kiabálsz
itt van a bánat
már kitaláltad

múlton és ágyon
túl a magányon
voltam már minden:
ember és Isten

halálom nincsen
alszom a kincsen

Túl a világon
túl a zenén is
meglelem én is
táncomat járom

már befogadtam
nem bitoroltam
ajtót nyitottam

túl a tudáson
síromat ásom
meglelem Istent
belép a szívbe
Baál isten szerint!

58. *ARCVONALAK*

Eltagadtad.

A domb aligha

őrzi jobban

a gyomrában.

Hurcolásztam.

A kincsért kúszva

övemen sár

s kézigránát.

Megsemmisült?

Föld reng és kert hull,

golyó fűtyül.

Sebesült múlt.

59. MEGTÉRÉS-KORBAN

A kiszellőztetett templomokban

lovat áldoznak

merthogy a Nap

ragyoghat

megcsillan a késhegyen

mikor belecsusszan a szügybe

mert ő odadöfte

A kiszellőztetett templomokban

halmokban áll a gyónás

A takarítónő és kutyája

- szájukban marék parázssal

a városban szertehordják

A kiszellőztetett templomokban
nem férnek el a szentek
ők völgyekben énekelnek
s egy üszkös krizantém
az oltáron
egyszer csak általuk
kivirágzott

A kiszellőztetett templomokban
nászra kelhetsz a félelemmel
csatazaj légnyomás hallik az ereken
levelet írsz Istennek
de kirablod a perselyt
csakhogy a reményt
ne portósan add fel

A kiszellőztetett templomokban
festett ablak a malaszt
zsendicében úsznak a Halak
nem a keresztelőmedencében
pedig ott állok
és hallgatlak
övemig réztallérban

A kiszellőztetett templomokban
rádióadás a mise
hangolod az antennákat
de a legtöbb készülék
süket

A kiszellőztetett templomokban
békerendben élnek a holtak
s ahogy egymással kezet fognak

hóba hűdik az ősz
A kiszellőztetett templomokban
kegy terem
s nem szénnel fűtenek
fénnyel
s a Fény nyelv
hívót és áldozót
A templomok felépültek immár
s dolgozik tornyaikon
az Alpinista Brigád

60. SZÍV: HOLDÁRNYÉKBAN

Meggyökereztem tétova fának,
a temetőföldi sudár nyárnak...
kiben lángoltam visszfény-talánynak:
másoknak öröm, nekem bánat.

Dideregtess meg szív mélyi szívtél,
utáltasd meg velem álmaimat.
Hóka holdak legelnek a réten;
homlokom hordom, s
agancsnak --- magam.

Ha tenyerére venne a hajnal,
gyerekkor lennék e léptakban;
- vágára fogva a gondolat-Nap,
hogy a belbecsből kulcsínyt mutassak.

Úgy halnék már én, tétova árnyék,
veszettfejsze-nyél emberévek,
tékozolva e ragadvány-tavaszbá;
- mily érdem e világ? – féltérdre esem,
s zokogok féléberen: rügyező vő! -
önmaga mélyére letaszítva.

61. TRIVIALITÁSOK – 2000.

alkonyunk almunk

ágyra cseréljük

keszkenő-meseálom

lebben a télre -

(hatalom)

hosszabb a mámor

rövidít étel

csöndet rebegünk

fényévnvi ébren -

(kalács)

fodroz az ajkunk

tengerhajókkal

szeretlek!-et

legyűrnek kémek -

(Ikrek)

sírkő ragyog

szél nehezeke

fénykoszorúk -

(téma)

hallok reménnyel:

élj!-feketében

merülve mély kút

hold-hűvösébe -

(ima)

volt igazából

bolyhul a szégyen -

(széltél)

mégsem vagy máris

zöngd kalamáris

mézvirág szőnyegeken –

(szájüreg)

arany és/vagy vér

örök itt? -

(génidő)

62.ÁLOMELŐTTES

Lepkehintóink elindultak.

Száz évek bábmagánya, ezreké,

feltolul a vérben,

ahogy lesütöd szemed,

rendeletlen érkezik

árva kérdésem:

Legalább kedvelsz-e – nézlek -,

legyűrnéd-e bennem

a terebélyes rétek

gyökércsendjét, vánkös-puhaságát,

égbe szökő lombok szúzzuhatagát?

Átfognám varkocsod,

ujjfonatok bilincse a szívem
s tetten érten,
hogy nem tudok várni Rád
- nyílt titok: szégyen –
szavakká tör' mókuskerekem,
dallamok emelkednek kígyós ketrecekből,
hajdani árnyak temetőin át
napfény-verésbe,
télből nyárba, üres éjek keresztjével:
Én, szeretlek – félténélek, védenélek!
Templomod felé indul léptem,
szép-jó Természetem kapui nyílnak,
térd- és főhajtás négy szöge
és a Tegnap fájdalmas szépsége zár –
boltozatos semmittevésben
szeretve szeretnék szeretni.

63. MÁRIA

Szép neved halk ima.

S bár rám zárhatják vak

szívem kolostorát –

ablakán fény tör át...

64. PANASZOS FELHANGGAL

Őrnagy úr, az Isten áldja meg,

ez ugyanaz a Magyarország?

Mert én bizony olyannyira félek,

mint Ön a sötétzárkán

vagy a hadszíntéren.

Az egzisztenciám ugyanúgy szétdobták,

ahogy rokonai, s ugyanúgy kitagadtak.

Mesélte a tatai vasútállomáson.

Hazabotorkáltam. Akkor még volt otthonom,

aztán az Egyedül alkotócsoport kisajátította,

aztán rám telepedett egy elvált asszony,
felcsináltatta magát, befektette pénzét,
fiával megveretett, fojtogattatott,
aztán ráment a kert, egy telekspekuláns
épített egy Canada-i faházat, majd annak
eladásának kereszthuzatában rám szabadultak
mások, diktátumszerződésük sírva írtam alá,
már levágták csonkra a gáz, és jött a tél,
kitelepítettek cigányok közé, akik
megvágtak, értékeimet elszedték,
futhattam Budára, méregdrága albérletbe,
de a városom és fiam utáni honvágy
visszahozott, panziókba vettem be magam,
majd az albérletezés után – kérve gondnokságom –
lett egy 28 négyzetméteres kalyibám.
Ez hát Magyarország! Valaki mindig
megszalad, a többségi ítélet a döntő.

Őrnagy úr, az Isten áldja, nemzedékem is
kivetett, élek csontig magányosan ---
Vonatra kéne szállnom nekem is,
át a Karácsonyon-Újévköszöntőn,
minél több temető mellett robogjak,
de ugyan hova. Kimegyek a sírkertbe,
szüleim testének örök hona,
s majd talán nekem is ott lesz
öröklakásom, egyetemes halott leszek,
s csak a csillagok földje alatt leszek: magyar! –
holtszakállasan, körmösen és gondolattalan,
vagy imatelten s tán üdvözülten,
verem-mélyben, lebegve szüleim teste felett.

65. *NAGYANYÁM RAVATALA*

I. Tonnányi álmok alól

kiszabadult gyermekkor.

Hollóhajú cigányleány
tollázkodik a lombból.

II. Így fekszem. Az égboltnak
nincsen Holdja, Napja, csillaga.
Körmöm alatt rózsabokor.
Föld-mélybe szökken az őz.
Dobajlik az elhullt hant.

IX. POLISZ - 5 vers

66. FOGANTATÁS

A tengerből kipárlod az álmod,
beléízesül csontodba a Nap,
romlott városokra szabadítja
vérebeit az ajzó pitymallat, -
s a titok fényre fakad.

Vakít a csöndben a kard,
dülöngél egy koldus feléje,

felhő-tépett rongyaira
csatorna-lé szakadt az éjjel, -
ha búzakalásztól hőköl a penge.
Virág-hatalmát félti szerelmed,
tízmillió fa méh-forradalma –
ágaskodik a lángért két gyermek:
Vadócalkony – és Törpehajnal.
Köszörüli a sziklát
tömeges örömkialtás
és belesóhajt az erek hálójába
a szúnyogos mocsár.
Elönti a melled verejtékem –
tejtől illatozz;
ahogy leöblítik a sírást
teleholdunk szemhéjáról
az alvó-Isten vízhabok...

67. KIRÁLYNŐM

Homlokodon Magyarország!

- hittel éld e szót...

Tenyeremen sírkeresztek

- kulcsold hát kezed.

Mellkasodból lépcsők futnak

toronyszoba-torkomig,

játszi rózsák szádon,

bíborpalást szirmaik.

Pupilláid fényharmatban,

táncot járok hídjain

gyümölcsöstál-öledig:

vagy még tovább!

hercegi jussomért –

a koronáig.

68. MECSÉRI JÁNOS EZREDES ÁS TÁRSAI PERE

(1958.november 15. „dokumentum”-balladája)

Kor-hely álmából retten a hóhér:

„Mire ébredtem?

(Mekkora reggel!

Általam leng majd hét magyar ember...

Varjak rikácsolnak, hallom már rég.)”

Hét welszi álom! – vajon mit láttok?

- ott feszül rajtunk a kenderkötél!...

Hej, Feleség; Haza! Gyermek, jaj, jajjjj! –

számotokra kinná, kísértetté...”

„Hős, aki tette? Hős?! – hát viselje

a Legfelsőbb Bíró ítéletét...”

Hősebben várjad a sárkány-mesét!

Ki?

„ – Édesapám, hogy’ segíthetnék?!”

+++

Vatta-csönd van a siralomházban!

Vak-hideg szívek börtön-morzéje

nem jut a fülbe; nincsen menedék...

Köröz az álom – s kerüli fészket.

„ – Rab voltam soká – viv’ lá repüblük! -,

kiürítették rendre a küblit;

közel, hát jöjjön, aminek MOST! – kell?

Csuklyás pribékje!

Vesztőhely! Fel-!

+ **Magyar János** **7:48**

+ **Kálmán Dezső** **7:50**

+ **Kicska János** **7:53**

+ **Rémiás Pál** **7:55**

+ Szabó Pál 8:28

+ Szendi Dezső 8:30

+ Mecséri János 8:33

Ó, magyar hadfi, meredt tekintet!

(Kezed görcsölt tán kegyelmi kérvényt...)?

Apám, ne hagyj még, nyugdíjas postás!

Szemed lezárnád?!

Le-!

(Gyászboríték)!

*(Ajánlott vers: a vallatásoknak és a Rettenet
áldozatainak!)*

*52 vádlott, Vasi Ferenc Péter a 10. – Puchert János a
21. terhelt*

69. ÉBREDJ, ORSZÁG!

Csete Örsnek szeretettel áldozatos missziójáért

Ébredj, Ország!

Vezeklésed
a föld alá vezet!
Bilincsekről foszlik
a hús,
s a csontokon rozsdamarta
hegek.
Ébreszd halottaid!
Fájdalmukban a szemgolyók
szét-repednek;
szilánkokra hasad az eged;
vezekeltek,
többé nem tűrheted.
Szájukon kipenészik a gyolcs,
ringó csecsemőiket dédelgessed,
akik tüdőből sírják elő
az eltüntetett tekinteteket!
Harsonaszóra, fel!

Mekkora hadsereg,
hogy lármájukba beleremegek.
Hány tékozlott Fiú,
kit a csönd eltemetett!
Micsoda menetelés indul
a haláltól Halálig át;
kiknek sírköve(?)
magasodik
a kiáltásig egészen,
és tovább...
Eszmélődj, Ország!
Liliomok tiprattak
a sárba,
s még morzsák sem kerültek
az Utolsó Vacsora asztalára.
Fel, fel, rabok
(és Ébredők)!

Kötelen húztátok
magatok után a telet,
a dideregtető Ítéletet! –
ami csak a kínzóknak kellett.
Alá, alá! -
a Valóság populációiért,
tönkrement apák
bábozódó tetemeiért!
Lángot fog arcuk:
jelzötüzek!
Kifehérült daimon-szülők,
folyassátok belém
megigazult véreteket!

70. ARANYPOR A ZONGORÁN

I.

Az elmeosztály szépeire gondolj,

az elnyűtt banyaruhákra!
Egyszer ágyukba
fészkelte a griff –
s most visszarepíti őket a mába!
Magtárat, sajtárt ismer,
a szántóföldeket megtrágyázta,
de most föleszi a múltat
- gondolj a fullánkos Halálra!

II.

Az elmeosztály szépeire nézz!
Megbocsájtják, hogy nem szeretsz,
hogy félelemmel válaszolsz
a galambszárnysuhogásra...
Holtjaimat súlyozod rám!
(Megreccsentik gerincemet.)
Hallod?

III.

A kolostorok süketségét is hallod? –
a holló-szóttas diadalt a vágyon.
Máshol harmathitet dajkálnak
a szempárok,
ők szent rózsákat imádkoznak
a világ hajnalának.
Az óceánt, színeket kívülebb ismerd,
énekelj, ha tulipán lángja táncol,
klampírozz boldogságot a zongorádon!
Az imazsámoly göcsörtjeit már érzed?
Varázsszót remélek, hogy szeretsz-e már!
Szemérmed messzi-zengő harangzúgásával
Adventra készül a fény;
arcom ragyog fel majd a fényőágtól...
A gerlicéket a templomtéren, látod?

IV.

A bordélyházak árváira nézdelj, -

a túljátszott mozdulatokra a párnán!

Valamikor megkötözte őket a kín

s most kapargatják magukról a mánymort.

Tetvek zabálják a virágos tapétát,

húsukba ette magát a szextus –

én ellenedre utazom fel Pestre,

a bordélyházak kábái helyett

érkezem az elmeosztály szépeihez.

Tőled esdeklik grifftojásaikat –,

és nem a zárda-szüzek kebleire

keresztté élemedett Krisztus

térdeplő hatalmától...

Gyötress még – vagy áldj meg végre,

hogyan testedre nehezkedhessek!

Érzed már? Érzed?

V.

Hallod? Látod? Érted?

A holtponton kevés a kényelem,
az ízlésesen berendezett lakás.

Az álom nyaktörő dívány, -
és bekúszik homlokod mögé.

Én is láttam ezret és perceg,
ráncukból szövök selymet,
oltárkendőnek menyasszonyruhát;
végzetem teríti Rád,

és ájulj bele vakzón a gyönyörbe!

Halld! Lásd!

Érezd!

Aranypor gyűlik a zongorán...

X. NAPÚT – 4 vers

71. SZÁJ

Szobatiszta vagyok – és szabadúszó,

de nincsen kád, medence,

hogy előmerüljek

egy kötött versformában valakiért.

Egyénileg vállalkozik a pennám,

levelekbe fogja az üledék-agy

paszomántját, csizmacsikorgását.

Delel a Tél, a címzett remél:

Magasságos Úr!

- s túl az óragongokon

megbicsakló a szív, melyen a perc

már sebet ejtend:

Jézusom,

ez a csend

számlaköteles; hát befelé figyelek,

s morajlik a mondanivaló,
ám
nincsen szó. Vagyok szabad dülő,
s talán szóba tiszta maradok kandúr-
vénségemre... Ha nem, a pelenka
lesz öt-hat évtizednyi kézirat-összkomfort.
Kiadatlan mulasztások! - és zsineggel
jól egybefoghatók.

72. LISZTLÁNG

A szakrális térben rózsák nyiladoznak, fiam,
és a szerelem arcán odahegesztett a bánat;
el nem lehelt csókjaim fémszobrok
a múlt tanult roncstelepén.
Utazzál Te is vasutakon,
bár szikszalagozott mobiltelefonokon
felhívhatatlannak tűnhet az Éden,

egymáson hevernek a szavak,
és túlharsognák az ujjbegyem,
mikor anyám csecséhez értem.
Most még takaró terít Rád országot,
és szüléd gondos lépte is Feléd vezet,
ha sírsz –
az éjszaka tehervonatán utazik a Hold.
Háborús szerelvény ez,
utolsó kocsijai talán a holtaké---

Növekedj csak a boldogság felé,
s ha ceruzáddal rámutatsz majd az égre,
az a pont vezérlő csillagod lészend.
Talán már elrejttem szemem,
s vadócmeggyet szemelgetek
egy túlvilágnak hitt kertben.

Most még Tőled indulok, költő-szárnyú est-sólyom
a szomszédos városba le?/fel?
hogy Hozzád érkezzem vissza tiszta fejjel,
de tudd,ezer veszélyem/esélyem –
az úton csapdavasak haraphatnak,
s kígyósziszegések értem,
félelem béklyóz,
s Isten hófehér bokra a tél.

Mit látsz, mondd, Fiam, anyád szemében? –
a tengert? – a lisztszitált rétet?
- egy magányos örökmécsest? –
vagy újra a rózsasövényt a kerítésen?
Hiszünk, s mint parázsfüstöt őrizünk is,
titkos szelencénk,
a pokolnál is erősebben,
álmunk-gödöréjben.

Menetjegy

(2. osztály, 2002.iksz,iksz

Kalauz: 4826

74 Ft)

A holtak könnye könnyebb
holtjainknak,
s úgy ver vasra az ima,
ha élők szíve lepkebáb;
táncatárban táncba vágý'.

73. ARCCAL A TÜKÖRBEN

néhai Bartis Ferencnek

Hogy gondoltad, Feri bátyám,
testvérré fogadsz, aztán meghalod magad?
Hát tudd, álló napon keresztül bögtem,
fájtam, elmunkátlanodtam.
Mennék én utánatok, a nagy titkokban

egyre többen vagytok -,
csontszú recseg bennem,
zsigerileg mélyen vagyok,
már-már öntudat- és jelentésvesztésben.
És nem segít gyógyszer, se ima,se ital.
A gyertya súlya meg úgy elnehezült,
hogy lángot se rakok rá.
Tűröm étlen, tehetetlen,
sötét arccal, morzsával szemetelt
asztal mellett,
olvaslak Téged,félreteszem,
olvasok Györét, Csoórit, Oláh-t, Ördögh-öt,
olvasom magam, és már sehogy se értem,
miből is lesznek a magyar szavak,
mekkora tornya van a csendnek,
s ha kezem megremeg, belül,kívül,
oldalvást,dőlve betegágyra,

vagy kamion alól kihalászva,
méltó halála leszek-e majd az íráságnak?
Hová omlik a hallgató test,
milyen harangot zendít a szív,
át merhetem rántani
értelmem hasadt tükrén
a halálos gyöngy-magot,
a végzetes határon mi lesz
a kimondott, mi az elhallgatott?
Őrzöm hangod. Talán így:
„Itt, Bartis Ferenc. Rosszul vagyok. Köszönöm.”
Zúgtak a gépek. Virágot ültettem
egy gyárudvaron.
Épp azon a nehéz napon.

74. GYÓNÁSI VÍZTÜKÖR

Szenteltvíz-csobaj.

A lelkem élettükre
gyónásra indít.

+

Szentelt homlokom
templomkapu-szélben! (Bűn):
tört víztükör-könny.

+

Nem! Nincs bocsánat.

Ennyi az ember. Tükre -:
levél-víz-levél.

+

Sok a vád. Magány! –(
vízbe merülve.) Tükre

a ringató szél.

+

Nincsen bánata.

Korhad az arcom. Árnya:

tükrökben rozsa.

+

Szentelj meg, Atyám!

Pohárban álmod' a víz.

Tükör a fenn-lét.

+

Vihar hanyatlik.

Víz tükröz. Felhő vonul.

TáltosparázsHit!

+

Zúdul alá. Könny

átváltozása – borok.

Zöld rém íz-tükre.

+

Est ágyaz alá.

Bennem az élet: jégzajl'.

Víz: nyolc tükröt áll.

XI. JEL – 19 vers

75. HAJNAL

A gyermekkori kertben

felébrednek a felhők

magokat szórtam a kútba

s boldog duzzanat a vakondtúrás –

a sárgarigó is úgy surran

korhadtt fáról lombos ágra

mint most tenyeremből

a nevelés arcodon

engem váró szív-ármánya

76. IDEGEN KERTBEN

Vad, őszi kert.

Titkát egy pók lesi,
csöndjét vihar veri;
a gallyak egymásba
karmolásznak.

Terebélyes ég alatt
álmok (i)gazlanak;
egy kisfiú elszalad,
az arca kettéhasadt,
de tenyerében a mag
virágfejet bont,
s csókol szív-sugarat...

77. MEGBOCSÁTÁSODÉRT!

Ezt tudom nyújtani, szerelmem, -
egyre kevesebbet;
nem gürcölök, mégis emelkedem...
Elragadt e karvaly este!
Hogy ne kelljen fájni ostobán,
Veled voltam már mostohább –
s nem ügyeltem a rendet,
egyre nehezebb terhed lehetek ---
Tétovák már a jeleim, azt hiszed?
(Mogorván didergek a verandán,
téblábolok kéziratok között;
helye-nincs ajtón dörömbölök):
Engedj be vádjaim udvaráról,
gubbasztó nyomorúság-porából
- Fény-ízű csókjaidért!

78. JÓZSEF ÁLMA MÁRIÁVAL

Szomorú Isten a hegyen,

belátná régen a lehetetlent, -

s most egy barlang-mély koponya

a teremtés hibáit szóba hozza:

„Zsellértenyér ég zöld völgyed fölött;

ujjaid között szivárvány szökött ---

Gyengécske Ige a: Légy!

(fele-lőn!ség a : hogyan?)

- üvegkalitkában pókezüst-lét.”

Gyászkendő omlott a Nap tavára,

mederbe fulladt Angyal ruhája

védi a kéklő csólnakot

- - csecsemőhangon felsírok.

Boldog Isten a tejtükörben;

pászkát tör szemlehunyva ---

Kereszt! – (a vágya dunyha):

Eleveníts Szóban-forgónak! –

(almot és álmot sosem hittem,

mégis egy pajtában megébredtem.)

Igyon a vérből az embergyarlóság:

- Ó, semmit tudó valóság ---!

A már és a még előtt/után

újabb pokol, menyegző-Ország ---?

(A Madonna-arcon verejtékgyöngy ragyog)

79. SZERELEM-IMA/kísérlet

Gyönyörű társam,

felébredt léptekkel

felébed indulok

a reggelek Tűz-

kapuján:

szemedben

orca-virágok!

Adj nékem hársmézes

napokat,

utolsón-elsőn

sóhajts óhajtóbban

bűnbánatomra rá

- jobbára már

vezeklés csupán,

csontoktól

hűsbánatig -

kezeddel óvd

sorsom korsaját.

Eredetből táncolj

újra-újra

ÁLOMHOLD-világot!

Záporozzon

fentebbi áldás,

vágyj tű-ágyon
költőkönnyes
foganást,
a jövő jövődőbb
jelenéhez.

80. KARÁCSONYVÁRÓ

Szabolcsnak

Mi van írva a fákra?

- levelek tízmiriádja

s szólaltalan' suddognak...

Isten kegyajándéka:

Karácsony virradt hite.

S hogy látni elmúlást is?

- feltűnni Húsvét hajnalát

s gyúlni Pünkösdek égalját?

Virrasztunk. Alszunk. Várunk.

Szelet vetett a szív-sötét –

az értelem új szavakat:

Gyermekem, gyomláld lelkedet!

Megyek. Jövök. Magad-magam.

81. A CSÓKOK SZOMJÁRÓL

Ajkaidról fakasszad

az éneklés forrását;

újítsd velem gyökerét a Fának

s röppents rügyeket ágaira.

Óhajtás tart fenn –

(Nap zeng fülemben):

Madár-hiteddel hirdesd hát kegyelmem;

Szent Ferenc csukjad be a Bibliádat.

Eltékozoltam rengeteg szerelmet,
segítsd meg sorsom illatos imáddal...
Messze a kezem még a virágtól?
Fut, fut az álom, kergeti szél...
Messzire szálldos még a madár most,
örömet trillázni ám visszatér.
Itt van, s már ébred, ha Téged remélhet,
járjad át titkos zezugait,
ismerlek régről,
TE is tudsz RÓLAM,
Gyógyulás kertje,
rejts forrásodba...

82. A PILLANAT

Mennybe álmodott Krisztus!
- lefedí a fagy a nyáját.
A Pásztor barlangba mutat,
hol martalócok nyelik a vádat!

83.FÁTYOL NÉLKÜL

Virágfüggöny asszonyom!

- az ég ablakában sasok.

Karmuk templomot rabolt

az álmok erdejébe,

a szentélyig ellátni:

martalócod ministrál,

kék füst takarja arcát.

A pap lecsendesíti

a háborgó szenteltvizet.

Virágfüggöny-asszonyom!

- lábad gyöngületével

haladsz az oltár felé.

Ajkad áldozókelyhe

betöltetik a lélek,

óborom zamatával.

Megáldoznak az őzek,

a tigrisek, az Éden
megannyi lénye, vadja.
Az álmok teljességgel
az oltárig elérnek, s -
fogansz nekem, Ébrenlét,
király-állású rendet,
Isten-érvű fiúembert.

IGEN!

84. KEZEDBEN A SORSOM

Igen! Könnyebb egy hegyet
száz szekérrel odébb rakni,
mint az átkot vállainkról
mélybe dobni.
A szirmok tán mondanák,
hogy ujjaink közé fagyhat
a szivárvány!
Már-már azt sem vesszük észre

- nyár van, tavasz vagy tél-e?

Lábunk alatt kopik a Föld,

s kifakul a fűből a zöld;

tengerledik a sárga –

az avar tapad a sárba.

És nem jön közelebb a Nap,

igaz, hogy távolabb sem az

Ég került, csak a lélek

merült alá a titkok

szél-hárfázta Öreg-tavába.

85. AZ ÉLETERŐ MISZTÉRIUMA

Múló testedből szárnyas lovak

szülőszobáktól temetőig

kürtök szavára száguldoznak,

s mit magunkból látni tudatsz -: Kincs!

86. *ANGYALSZÁRNY*

zuhan a szempillám
felhőkön fennakad
ráhajlok nyakadra
álmodban felderülsz
bezárul szempillám
utolszor: nyakadra
felhőkön kimaradsz
álomból elrepülsz

87. *ÉLETÖRÖM*

A szemek, a szemek, mindig a szemek –
rózsafüzérből, arcvonásból,
a szemek szívből-veséből előtekintenek.
Sejtjeink vallanak, nézz reám, nézzed csak –
az Isten engem így teremtett,

így szervezett, így éltet meg,
leplezetlen tegyek hitet:
ezt gondolom, ezt érzem –
örömből-bánatokból egyberendezett.
Mutatom magam – Neked! Érdemes
jóssággal lenned – az irány adott:
ég és föld szeles horizontján
dicsérem-üdvözlöm az áldott Napot.
Húsvét reggele van. Krisztus feltámadott!

88. EGY HÁZ/-történet

Fárasztod a tengert,fiam,
álmosítod a kelő Holdat,
fricskázod az Istent talán? –
s ámulnád tenmagad: elmúlanál?
Önmagadból írod a tengert;
a ballada Hold ringó gálya,

s a vízhabok: Isten siráma!

- érdemtelen magányod morál.

Vetkőzz le holnapjaimra,

ússz jelent tünde szerelembe,

tekints, Istenem, lelenchegyedre.

Sóhajts, igazabbul. Kicsim! – remekebbül.

89. ÁRNY-ÖRÖKSÉG XI.

Homloka gyémántjából

felszikrázik a túlvilág

orra hegyén földereng a köd -.

Megfagy az áll

lefut a szó lánc

görögnek az életsúlyok

ujjakba görcsösül a rózsa -.

Talppal az ég felé

a test ladikján
visszaindul a lélek!
Félelemből szeretet
szeretetből delejes
hold tükörterme
kendőzetlenül oszló
pőre valóságtudat -.
Tényleges metafizika.

90. FIAMNAK

Sok terved legyen, mint fának levelei,
súgjanak, érintkezzenek össze,
rejtsék az érlelődő gyümölcsöt,
legyen az alma, körte, szilva, barack.
Gondolj a télre, mikor hiányaid lesznek,
a nyári élményeket felváltja a tanulás,
hogy légy érettebb, tudóbb személyiség,

ki megállja sorsa viharait.

Szeresd a félthetőt, itt a Földön

minden átmenet, és mindig előregszik,

s majd az előtted haladók sorra kihunynak.

Lesz néhány erősítő barát talán,

akad majd néhány lány is, kik vonzalmat keltenek,

légy jó és figyelmes hozzájuk, s majd

válassz közülük egyet, ha eljön ideje,

gyakorold gyakran a szerelmet, de ne játssz,

az emberi játszma általán vesztetre lesznek,

apád is, anyád is ember, nem védhet meg mindig.

Légy magadhoz okos, használd jóra a tudást,

ne tékozz, fölöslegeiddel bánj belátón.

Fűszer légy az életben, hogy szíves vendég lehess,

és folytathassad sokáig tovább

a kapott megérdemeltet. Legyen utódod,

s akkor majd megszenvedett sérelmeidet

bocsájtss meg mindenkinek, s javíts,
hogy értelme legyen férfúi létezésednek,
s megállj helyed Isten tekintetében.
Ámen.

91. CSEND

A rózsák: Isten beszéde.

Szirmai: puha szótagok.

Virág-fején varázss csendül...

s pille is száll –

hallgatok!

92. NEHOGY

Pici pillangóról álmodok,

mely fürgébb minden hóesésnél.

s nem pusztává fagyott virág

az a hegyorom, ahova száll.

Az ébredésben tej-íz napsütés lesz
és mézzé fényesíti a rétet a nyár.
Zsondulj, lebbenj! Kedvünk röppen.
Kacaghatunk, ha szeretlek/szeretsz,
nehogy a tavaszt eltiporják
bakancsot viselő emberek.

93. *MERT A TENGER...*

Mert a tenger ugyanolyan,
amilyen a gyógyulás –
ott erősít, hol gyöngé vagy,
mély hitű imádkozás.

És ha a víz partra kivet
aranyhalként egy nagy álmot,
ne dobd vissza, mert segíthet
önmagadra találnod!

XII. A CÉH – 2 vers

94. SZÍVSZIROMLAVINA, ÉDESHARAGOS!

Voltunk? És/vagy lettünk volna?

- fájdalomvarjak begubózva,
amint sospogácsa – könnyeink –
tengermód morzszálva tükröket,
arcfoncsorra madárszívvel pulzál –
a szabadság: lábikra – felhőket
illetget; táncunk-szárnyunk kicsíráztat
égni látott búzamezőket. Ha komor
a Nap, fekete sarlót nyomorunknak!
A szemünkbe vonni ködlepedőt,
tisztá magunkat magunk fölé
gyónjuk, a mindent hívóvágyat
zugból előbúvó csótánykatonáknak; -
s veszünk haragból mézet
- tudjuk-e élni e vidéket? –

leszíjazott virágok,lombok.

Te, már/még a kő-tekintetet

vonzod; márványlováról csóklovag –

a ajkaink netovábbja: aMiatyánkra

vonszolt Ige keservpalástja.

Szeretlek magamért; tékozló fiú

a romokért retteg (számon kérík) – tudd!

- élek sötétben, lelkipurdalás-kegyetlen,

cipeljük erre-arra múltunk ---

szikra-záporával a meghajló időt.

Édes? Nem! –mohó marok.

- seprű-, kenyér-, kávé-, levegőcsend,

a kifáradt kút tán reménysugár –

mi maraszt, majd ki téved el?

Én lenni ember, „kicsit magyar” –

rohamra kész vihar,mi szemfedő,

aranyhal-süket úgyis a tető! –

vagy a hólepel-temető:lelket dúsító

Erő? Hordjuk hát szét zsebeinkben

a nincstelen nincset, vendég-

marasztó koporsófalak fojtnak ---

Ha csiszolatlanul, kintorok fölött

átröppenek egy köszörült világba, -

ne félj!

- visszanyelt szavaimmal –

eddig nem? – vigyáztatlak ---

Letérdeplett erdő imasúlya

a menekvő szarvasok

patanyomában---

95. *ANGYAL DUMA?*

Tenger zúgásából érted-e nyelvüket
semmi-azúr hullámok rendezik ajkuk
kagyló gondolatok közé hull le szavuk
s hogy bölcsek ügye Térdepelj csak a partra!
Időtlenül hosszúk az angyali léptek
Bírnád-e mondani: golgotahíd!

XIII. HAVI MAGYAR FÓRUM – 12 vers

96.FIGYELMEZÉS A PARANCSNOK

FOLYÓPARTI HÁZÁBA BEBOCSÁTÁST NYERŐKNEK

A küszöb előtt nem szokás
hogy énekbe fogjon a száj
ha már benn vagy akkor sem muszáj
ne feledd! kinn rozsdás uszály

minden emléked és sikál
padlóján a hajóinas

97. *MERÉNYLET*

Megvezetnek egy népet,
SZU-ból EU-ba, mégpedig
ugyanaz a garnitúra.
Az Ország egy helyben áll.
Csak az atombomba-villanás
emlékezete,
csak a barnuló vér látványa
a téren,
csak az ütni-szánt,
megmeredt kar –
s a nagybecsű emberiség
a leölt Krisztus vérdíjával
menetel vélt üdvössége felé?

98. VÉRBECSÜLET

A költő megbolygatja az igazságokat,
ha ugyan -,
az író rendet teremt.

Az államformák katarzisa:
istenségesség.

Ha az egyik a másikból
következik,
a sötét sötét marad-e,
vagy alkotmányunkra
parizerileg,
ráül a penész?

A pénz szennyacsatornáin
fennakad a személyes névmás.

A szó (hóhérkötél) – bennmarad:

„Áfa-igényét időben jelezze.”

Álom, Állam, Álladalom –

„Üljön le, mert fáradt!”

99. CSILLAG-FORDULÓ

Atyám, égi honom hatalmas szálláscsinálója,

add, hogy méltó legyek, legalább önmagamhoz.

Rokonaim, szeretteim leghitványabbjaként,

mélyen tudjak még valós világodból

lélegzetet venni, boldogságot adni,

létezés csobogni, időm hömpölygetni,

arcaimat megtartani -, s nem feledni.

Mert míg természetes volt a szeretet,

mert míg nem ismertem halált,

s nem tudtam: a múlandó örökebb

annál, hogy lehetek, s a semmi látszatából
nem volnék több,
sem kevesebb, mint mire elrendeltél,
s viselnem, cselekednem illenék
őseim szorgos tenniakarását, imanyilvánítását -,
s mint törni szánt műremek, zúzódnom kell,
s felsajduló emlékekben egyszer, nagyon-e egyszer! –
mesétlenül, a történet szabályai szerint,
kezdés-bonyodalom-befejezés után,
csillaglendülettel, de visszaadom Neked
risszen-rosszan viselt-vasalt Lelkem,
a magam álszabadság-egyszeregy-jét !
- vajh, méltó lesz-e a mérlegvonásra?
Belepréselődhetek-e tisztán a sorsmentés
nagy Ismeretlenjébe! Áment fogsz-e mondani Rám?

100. VÉGÜL KIÁLTÁS

Közösségi múltakat bolygatni mit érdemes.

Egyéni az érdek és egyéni a sérelem.

Ha kárpótol is bármi elszenvedettet,

önérzet-alázat váltófutása már

s a végeredménye úgyis halál.

Hogy van-e feltámadás? - úgy tapasztalom,

korholnak-dicsérnek holt felmenőim,

de külsőképpen már igen nehéz –

rangban, képzettségben mások a csoportok,

s egyenként más belső felépítésük.

A nemzet fogalma örök-Egy: szent!

S azonképpen örökös változó –

a számláló (tagláló) szeszélyes.

Ahogy kedve-iránya tartja a népet,

úgy működik a demokrácia. Százfejű szörny.

Tegnap ilyen, holnap olyan. Kinek pénz,
kinek rang és jutalom. S együtt – főként –
a vagyon! Ezen múlik és múlt –
nemesi előny vagy paraszti kötelem,
vagy a kiegyező érdek: „megkérem a kezed”, -
esetleg szülők egy gyermeket, - „vállalod?”
(neked vagy épphogy ellened).
Hitem szerint vallom az emberiséget,
de könyörgöm a sors Istenét:
Ne fájjak már ilyen nagyon! –
(s persze csendben maradok).

101. MAGYAR ÚTON, DÖNGÖLT FÖLDÖN

Édes hazám, édes, szentem,
virágzó kis nagyhatalmam,
kicsit kelet, kicsit nyugat,
de mindenképp egyetlenegy.

Hová járul el az utad?

Fentebb-lentebb, kintebb-bentebb?

Merre felé terelgetnek

vihart játszó fellegek?

Kinek voltam egyetlenje,

ki nekem is egyetlenegy,

minek nemztek, hova tűntek,

apám is és anyám is?

Nekik bizony rosszuk voltam,

nyiladoztam, elhajlottam,

vissza kihez találjak,

elmentek az éjszakába.

Éjszakai szállásuk lett
éjszakai virrasztásom,
révedek a múltba mélyen,
gorgókként tekintnek vissza.

Agyonver az álom engem,
reggel mégis ébren talál,
nincs ablak a jövőre,
színültig a hamutál.

Tehát elfogy életlángom,
magamat nem lelhetem,
felettem az űróceán,
élő testem, halott szívem.

Felgyúlnak a temetők,
emberhumusz, termőföld,
messze lett e tett a vágytól,
félek magam a haláltól.

Ennyire meg ennyire,
nem vagyok jó semmire,
se létre, se munkára,
csak e vers végpontjára.

102. ÁRNY-ÖRÖKSÉG VII.

Édesanyám, édes hazám!
Búbánatban csatakosan,
szilaj égi vágójában
bokrosodott árva lovam:

De nehéz is! Pataverte,
erős, novemberi fának
árny-alakos hét ágáról
hét bakának lóg a lába.

Olyanok, mint hét szent mécses.
Olyanok, mint hét szent pettyes –
olyan piros, olyan bogár! –
majd mi sírotra leszállt.

Édesanyám katicája,
meddig röpül garaboncod!
Kutya vonít, hold ha ragyog –
farkas bére mécsét oltja.

Majd kilobban, mérgét hányja
édesapám rózsalángja.
Szüleimnek temetője –
házunk siralom hazája.

Mert mi érték, másnak jutott.
A fiatok hajótörött.
Édesapám sírgödrében
civille vált, bábkatona.

Hadbírói ítéletek:
zubbony helyett kölcsönzakó.
Édesanyám, édes hazám
ruhát váltok! Szívet soha.

103. ÁRNY-ÖRÖKSÉG III.

Az emlékezet jóserejével élek.

Szüleim szavai fülemben-szívemben,

hogy Te is járhatsz ugyanúgy, mint

bárki – nyakára marok szorul,

arcára ököl puffan, kezére bilincszár,

s vagyona pusztul, vagy egészen odavész.

A zártosztályon felemás a kilincs,

s nincs imaáldott kenyér.

S van olyan út is, ahonnét

nincsen visszatérés, végleg

múlt lesz,, belőled is majd

elszáll az utolsó ének,

s rothadni süllyed a gödörbe.

Van, kinek kedvét szegi a törvény,

van, ki élesre kifeni esztét és törét,

s űzni tanul – s kérdéseit odaszegzi

hol sose vonult őzcsapat a ritkásban,
bolondra vesz, álszelíden és idillien.
Hézagos a lélek határtudata.
Sok rom, törmelék, vagy szemre formás
ósvi edény folytatja át-s-tova
évszázadok szennyét vagy tiszta vizét.
Koholt önmutatás lehet az öntelt vers,
izzad inkább, mint felelve érteti félre,
magával ugyan meg mi történt,
szavait mért félti, életét éli
vagy csak reméli? Tályogos az ég,
vagy kimart seb! A történelmi hiéna
pofája bűzös, eleven vad zsákmánya
volt a vacsorája! Míg míglen hogy
az éji hold fenn! holdasan ragyog.
Árny-örökségben maradék vagyok.

104. ÁRNY-ÖRÖKSÉG IV.

Nincs más próba, hogy hited hit legyen,
hitetlenkedve kell eltúrnöd, s tényként tenned,
előrelépni a büntudatban! Lesz önismereted,
hogy átlényegítsed sok gonosz gondolatod.
Mert Isten a törvény szálát szötte a világ
szőnyegébe, hogy lábunk járja a fej ideáját,
gyakorlatban mutatva nyilvánvalónak mértékhatárát.
Isten - az embert teremtmény szintjén érti,
s ítéli is meg. Mert mérce nélkül nem cselekszel,
mint s hogy – gazul vagy gazdagul! Ösztönözni kell!
Igével, fohással, égi látomással a valóság
arra alakul, hol nem a tömeg, hanem a helyes
jóakarát az Úr. A család csak úgy gyarapul,
ahogy eső áldja a termőréteget, legyen szélesebb,
s újra úri magasságba emelkedjék vissza.

Hisz éteri mérték az erkölcsi rend, olyan folyam,
hová csillagrendszerek ömledeznek egybe.
Fény Atya, dicsértessél,
üdvözíts jobb kegyeletre!

105. ÁRNY-ÖRÖKSÉG V.

Az apám – az Apám.
Holta után is, az újságképen,
vonásai rendezettségében
szemüvegszár nélkül
félrebillenten ülve,
fehéringben mandzsettával,
ujjai kosarában cigarettával -
túl a fénykép szélein, az űrben –
az apám – az Atyám.

Fiamnak ismeretlen!

Magyarnak: holt katona.

Postásként alakja hűségeskü –
családunkra szellemet vet.

+

Minden elszállt halálával?

+

Örömei-mérgei
gondolataimban
ott motoszkálnak,
s félek – tudom! –,
nem állnék meg
tekintetében:
nagyszülői házunkat,
s Anyaszentegyházunkat
nem úgy vigyáztam,
mint a szentek s küszöbőrzők.
Az lépcsőn is botlana lábam –

mert kihullottam az örömsnek tűnő,

fészkül szolgáló kotlóskosárból.

Földön ténfergő giliszta vagyok, -

ahogy egy néni nevezett...

meg miegymásnak.

Én áltatva, kábán

a felnőttkori árvaságára fogja,

hogy rosszul áll szénája

s kifordult a útra,

akinek sorsa esze rúdját

lejtmenetre

állította---

+

Ki vétlen? Én bizony nem!

Ki tékozolt hiába?

Viselte mások uralmát,

s magára maradva

túrte, hogy feszül nyakára

a „Sas” katonai derékszíja---

+

Veszteségek árán,

sűrű grimaszokkal

félelem bénított –

+

Szeretetlenül jegyzett

álmaim vázlatfüzetei

tűzre vettettek---

(tette, mert tehette,

volt rá ösztöne, érve,

kakukkmód a házunk

kitúrta magának,

kicsínyesítette

az újdonsült gazda

saját családjának,

s a berendezést szétzúzta)

+

Legyen aztán vége!

Hallgass! Apád képe előtt –

mondaná nagyanyám –

mint Szent Imre-oltár

felé hajolva térden kőig---

Tiszteld az isteni akaratot,

talán ez rendeltetett!

Tiszteld az élhetőt,

maradt még éltető kedv,

vesztesként viszed tovább,

míg szemeid függönye

le nem szakad, szét nem fut,

el nem lebeg.

Úgyis azt mondják hátad megett:

Hagyd, ez olyan elvont,

de inkább hasadt,mint az atom!

Elmekórtani eset!

És közönyös!

Az élete és mindene csupa szenny.

Putriba vele! Ámen.

106. CORPUS

I.

Lógok a semmi felett,
mélye-nincs két meredély
közt.

II.

Karom kitárva
fejem lehanyatlik,
fáj átszúrt oldalam,
lábam összetörve.

III.

Szárnyatlan lebegés!

Csüggök alá

a csend fölött.

IV.

Ormos homlokom

csuromvér ---

V.

Lélekzet lélegzik

homálya.

VI.

Kerge inak kezemen,

tenyérbe jut

futásuk.

Nem menekül senki meg,

ujjak görcse állja

fúló reményük.

VII.

Denevérszárny-szélben

leljük

boldog enyhünket.

VIII.

Denevérszárny-szélben

ugyancsak Te vagy,

lepke-testű,

élő tűzbe

elevenen vetett

lázás lélek.

IX.

Védtelen oldaladon

az a mély seb,

tágterű széle az Égnek,

buzgó igyekvése

a vérből származó

emberi létnek.

X.

Oldaladon

ahogy cseppen,

halkan szurtyog

a kész csend!

XI.

Idegenként

zörömböl a Földön.

XII.

Nem lesz

ki éjét

ossza vele.

Nem lesz ki

ágyát ossza

vele, álmát

töltse vele---

XIII.

Küldje a

Csillagoknak.

- Testét itt

nem fedi dunna,

meztélláb süpped

a hontalan múltba.

XIV.

Lába már nem jár

tovább ---

Testét hűlt kő

nehezíti --- Lelkét

zsákkal teletölti

a felzavart Semmi

varjúkárogása.

107. OSZTÁLYRÉSZEM: OSTYAFELMUTATÁS

(Asztalodon üvegróka – Egyedül alkotócsoporth, Magyar Napló, 2001.)

Hét házban heten ébredünk,

nyolcadikunk sírba merült.

Hét költő hány verse ér hazát:

harangot, felkelést, népharagot, békét.

Egyetemes csend szítál ég alatt

szilaj esők ménese vágat

a történelem korszakain át.

A vegyülő vagy kiérdemesült magány

kezet ráz, beszél, vagy zárványba zár.

A felköhögött reggel szolidál

hét felkötött katonával,

kik hont védtek, s majd a többi

gubbant kádári börtönökben.

Engem is megcsapott a Halál,
előbb az élők, majd a szülői ház
ment rá, tébolyba-borba veszett utak
után 28 négyzetméterre zsúfolok
össze mindent, mi maradt dúlt hitemből,
s míg felkél, halad, nyugszik a Nap,
senkiről nem tudok semmi biztosat,
él-e, holt-e, költöget? Ötletével
megváltja még reményben világát,
vagy mindőjüket forgatja a szél,
eszik-iszik, ürít, úri pasziánszozik
Budapesten vagy országszerte.

Légvonalban nincs találkozás, telefonszámhiány!
Sajgó csontok az Egyedül alkotói,
egzisztenciákban külön-külön...
Hét plusz egyet játszott az isten,

ismeretlen ismeretségek voltunk,
enyvvel cérnával kötetbe kötve,
ki nyitja ki a könyvet, vagy
kire zárul rá a fedél.
Utcanevek, városok, parcellák...
mártírkatonák! Anyaföldünk mélye
sokasodik tovább, de
útra indul új s újabb nemzedék,
a sors kereke perdül, az Ige teremti.

A Liszt Ferenc repülőtérrel
indul a járat, s átzúg a Hold
utca és a 301-es felett.
Már nem indul lábam tisztelettevésre,
koszorúba fonom össze ujjaim,
és szól hol a Kossuth, hol a Mária Rádió.
Ámen. Ahogy lehet. Életigen. Isten!

XIV. MAGYAR VILÁG/VILÁG MAGYARSÁGA – 10 vers

108. SZEMBESÍTÉS

Ki oroz el kitől, mit –
szegénységből nyomorúságot,
gazdagságból nélkülözést?

Bűnt szembesítünk a büntudattal –
jogos hiányt a pazarlással?
Életút fut sorscsapással szembe,

a hídpillérek nem harmonizálnak:

Rugaszkodj neki,
ha végig akarsz menni –
logikai bakugrás,
érzelmi kárvallás.

Mert megloptak, az érték nincsen –
csomóba rándul a forró kása
és égeti a beleit az evőnek,
ha a másikat koplalás várja?

Házat cserélünk lakásra,
és oly alacsony az ára,
összedúlva mindenünk
és még pár millió járna.

Hogy vagy, költő, Vasi? -
nincs csereértéked?
Becsületesnek hiszed magad,
s mindened elkótyavetéltek?
Szenvedtél Semmiért,
szöröngtál Mindenért?

Lelkes voltál,mert tudtál –
s ha hó alá kifekszendsz,
a betűknek értelmét ki olvasandja majd?
Mi volt s mi lett s lehetett volna,
fiad se érti már.Könyvekben
vihar dúl, - s kienyész' értelmed.
Szemben veled – talán!
Róma? Atyád s anyád!

109. AMIKOR

MI: - az TE vagyunk!

Amikor az atyai szellem
elhagyja a fiúi lelket,
zavaros szemekbe nézel,
lehet,hogy két flaska must.
Amikor az anyai ágyékot
felemeli a Nap,

kezedben pacsirta a nő.

Ha már egekbe is szálltál, poklokra is hullattál

s látod a fákon – tartóoszlopok;

s mikor már szivárvány a fehér kendő,

ölelés, s máris magzatburok,

- mi sejtenként építi fel az álmodást -,

majd feltépsz újra ezer sebet sírva

és akkor mozdulsz, ha állsz –

már tudhatod,

életté forrta ki magát a gyónás...

A vers – Ostyafelmutatás!

Lakodalmi Tánc!

110. SZÍVEM SZÍVÉRZETE

Anyám, életed teljében

elmaradt szívdobogásom,

sírba- hóba fült fekete tulipántom.

Sekrestyés hajnalok félálmaiból
felzengenek a csengettyűszavak.
Szívárványívbe komponált örök hiányom,
hogy arcod visszalelem –
földed visszakapom –
hogy újra álmodba látok –
hiszem, vallom, várom.
Karodba nyugvó Apánk áldottja,
'56 csillagrendszer alatt
a hadbírói ítéletek halálkoszorúja,
ugye, összefonta sorsaitokat!
Mélyre mentetek, elmaradtatok
- nélkületek mire jutok?
Élek a véglegesből –
Vasi Ferenc Zoltán, fejfa alatt is magyar –
Kárpát-medencei hitzárványlakó.

111. AZ ÉGI MÉNES ALÁSZÁLL

Égi ménes ereszkedik

a hegytetőn a városokra;

nyihogásuk felveri az utcacsendeket

- az alvók arcán eső permetez.

Garabonciás-gúnyáikat szélnek

eresztik a fák, a hamuezüst paták

leverik a madáréneket. Ősi, titkos

rekesz lehet ez a tél, porló kő

az áhítat, ahogy a néma hívőt

imára, igazhallásra tanítja.

Belülről rothad az avar, s az álló

cipőtalp harangzúgástól spiccvasalt.

Magába néz a templomtorony, s a horgony

kalózhajót ringat a felhőn, s a kapitány

mormonul tanul. A lovak egyre lovabbak,

smíg az oltár eléjük kerül – gyönyörű
karám -, ők bent-rétjükön száguldoznak,
hogymajd pipacsszoknyák alatt heverten
aludjanak,álmodjanak: Földi ménesek!

112. ÁRNY-ÖRÖKSÉG II.

'Az emlékezetben a helyén maradtak a tárgyak',
pontosan úgy, ahogy ott hagytam – új tulajdonosának.
Nem ott hagytam, legyek pontosabb!
Kilakoltattak,udvarra dobálták holmijaimat,
egy 'Kapu bezár! Kulcs elvét'-szerződés értelmében.
Az ügyvédnők egyike szerint jogos, azonban kárvallott
vagyok. „- Na, mit fáj úgy a nagyszülői ház!
Nem is szerette annyira, nem ügyelte rendjét,
az ingóság azé, akié! –ezért lett végül minden szanaszét.”
Hogymeglopták itt is, ott is, amott is,
alig maradt valami, csak mi magánál –
bennem épek és készen hagyattak a tárgyak!

Csak az otthoni táj mozdult ki, s
jobbára a személyek mindenütt kihasználtak.
Volt ilyen? Nem egyszer, de mindig. Rá se ránts!
Ez a világtörténelem kereke! Itt ládd,
a nemzetiségi Kárpát-tájon.
Nincs jogorvoslat. Kaphatsz fűhöz, fához...
Kiírjuk a rémmese sablonos menetére a beteljesítő
megszokott fordulatot: Vége (Bevégeztetett!)
Tedd szívedre a kezed és légy őszinte:
Megérte ráállni mások tanácsára?
Mondd csak, mérte?

113. ALMÁSI ÚTI TEMETŐ

Szüleim sírja fel van koszorúzva.
Nyomhatja anyám mellét nagyon,
amit fia november 15-e reggelén
nála hagyott. 7 katona emléke,
miben apám a 10. rendű pervallott,
„Mecséri ezredes és társai”

sírja a 3o1-esparcellában.
De én nyútt vagyok, s nem
zarándokolok ki oda,messze.
A koszorút anyám szívére
helyezve ténfergek árván,
tompán és mélán, kinek nincs
igazán dolga a világban,
csak közkegyelmes gyászbaka.
Testem szövetén átfúj a por,
a hamu szájam ívét formázza,
szívem,ha magyar, kihunyóban,
nap-éj, nem látok csillagot,
felettem a Nap, alattam a föld,
drót-hangú,vas-fejű madár vagyok,
ki pofát hord, s repülni nem tud,
felség-eget habzó demokráciában.
Munkához nem értek. Félszegek a versek,

minden sora elsietettek.

Nincs műremek.

Kontárkodás.

Alapos melléfogások a pszichomotorikus kiírások.

Összecsúsznak temetők és utcák képe,
kapun innen, s túl azon, céltalan eb vagyok,
a másoknak szavannának tetsző Szaharában.

114. SZÜLETÉS-HALÁL KERESZTJEI

szüleim és Cseh Tamás emlékére

Szent Mónika éjjelén, évfordulók

Árvácskák, nefelejcssek.

Szirmok és csillagok –

feneketlen tó színére

hulljatok, hulljatok,

álmokból holdat ragyogjatok.

Irodalmi „limlomok”: dalok.

Porosodni ítélt korosodó gitártok.

Mézesen néma szájsarok.

Felravataloztatott!

Ezer irányba szalad a vonatod.

Csöndemben fény csipog.

Fiastyúk! Langy csibedallamok.

És nő az éjszaka tovább,

egy-sötétben álmodik már

édesanyám, édesapám és Cseh Tamás

- ha ez a világ világossága-világ
s nem csupán az élők összefonódása,
s a valódi Ott van, -
az Ismeretlen határain túl.

Mindennapi lét: tej,szalámi, kenyér.

És Bor! Aranytetsző hordónyi borok, -

s hány új hang, alkalom,torok.

Pótolhatatlanságok miatt írok.

Az éjszaka, az éjszaka.

Vedernyi forró kávék

kávéházának filmsorozata:

Onedin családok és Dallas-ok

- megszakadt. Most abbamaradt.

Hajnal felé hív

a legszebb magyar Mona Lisa:

a Márianosztra-i Kegykép-Mária.

Üdvözlég, Cseh Tamás,

mennybéli dalnok,

beköszönt a csend –
a sosem hallható eleven szerzemény.
Mert – (pont). A többi?
Amorf lelki alakzatok.

115. ERDÉLY, 1987

Évek patáin vágató Nap
lánccá összefűzött virradat.

Talán egy váratlan anya
igazságot szül majd
a hamvadó hitek rostélya alatt,
ahol teljes páncélban, karddal
előpattanna régen várt
konok Fia.

116. PETŐFI MÁSODIK MEGIDÉZÉSE

- *arab számok halmaza* -

Felkoncoltan fekszem a fűben.

Áttáncolnak testem fölött lovak.

Rám ereszkednek esték árnya,

az eddig-valók legkomorábbja.

Érző sebeim vérebek marják,

mert eldurvult a játszma,

húsomba is bele-bele vájnak.

Átok szelében senyved a lélek.

Tudom magamról – félek, félek!

A pokol lakatját le ne verjem,

- talán nézi béna kezem Isten,

- szeretném e smaragd tekintetet,

ha megvédene,

ha megérintene erejével,

- vesszen kezem, lábam, térdem,

- csak emelkedjem,
- emelkedjek egészen

Égbe érve.

117. ALBÉRLETI MAGYAR ÉRZÉS

Bánat-erdő, szárnymagasság! –
túlvilági bizonyosság.

Revíziós határtudat.

Anyaország: bezárt lakat!

XV. HOLNAP MAGAZIN – 9 vers

118.LÁGER-ANGYAL

A poklot megjártak emlényéül

Angyalként véreztél

a szögesdrótokon,

s alábukdácsoltál

szellemgrádicsokon.

Kínzatott lényed lett
a lelkiismeret:
köpdöstek, ordítottak,
verték – majd nyüsztítve

öledbe enyésztek
teleholt alakok –
vakálmuk Rád lelten
mindegyik ott-hagyott.

Kevéske kis remény! –
erős a Napsugár,
szerelem hitében
csalóka héthatár.

Te vagy hát ölelni
leprást és pestisest,
- frigy-gyarápítandón
az emberiséget.

119. KÖNYÖRLÉLEK

Az élet nem szerencsejáték.
Póri passzió inkább.
A nép azon mulat,
akit megaláznak.
Háza vész, tulajdona szerteszalad,
az út – út továbbra is,
de még a letett kő sem marad.
Egyszerre mindenki pöffeteg,
s te a cigit rágod, s hozzá magad.
Nyűtt-ruhás senki vagy –
anyád kötötte holmijaid elszedik,

s helyettük levedlett, zsírpecsétes ingeket adnak.

Szokd meg a képtelent!

Tegnap egy egész légió helyett

voltál éhes, éjre álomsorozat.

Szótlan, mérget! – mi az, paranoiás vagy?

Az étel szellemi érték, s no, és zsozsetta!

Adni nem adtál semmit cserébe –

tehát kuss! Kívül tágasabb! - Adós vagy.

120. CSEH TAMÁS FEJFÁJA

Előre vitte az útja,

a holtak völgyébe zárta,

száll a síri csend felette,

itt-ott felhangzik éneke,

mert a magyar fül nem feledte

s a lemezkorong forog tovább.

Örökérvényű, égi dalnok,

örökérvényű színész,
Bereményi és sokak lelki társa,
hát a sátrát a magasba tette át,
onnan szórja magyar tájra
hant alá szállt gitárdallamát.

121. VALLOMÁS REMÉNYÉBEN

Ébrenlétből locsognak az álmok,
könnyű léptekkel előszökő lányok.
A tenger tágasult szabadság,
mélyén fickándó delfinek.
Ultrahang-csendben üzenet,
megfejttem egyszer tán,
megfejttem tán.

122. SZENDERÜLET

Elrejtettem arcom a falak mögé.

Isten olvasott valaha a szobában.

Én voltam a könyv, némelykor kinyílt:

lázás molylepkék, pókok szerte-szerte.

Álomba ejtőzésed mozdulatát óvjad!

123. ÁLMODÓ

A város labirintusában

bolyongva lerogyva

göcsörtös fák tövénél

kimerülten várom

az álom griffmadarát

könnyű szárnyzuhogását

nyugodt lélegzetem

S álmodom más életek

hömpölygő valóságát

erőteljes árapályát

szemem s nevem alatt.

124. HOLDHÍDON

Mária éjpalástja a tó
József keresztje a hold
tegnapra rátolat a csillagmozdony
a völgyhídon szétszórt zsákból
csattogó szárnyú álmok
sirálya hajón landol
A párolgó víz függönyén
foszforeszkál a golgota
s magukba bújnak a lelkek

125. IGÉZET

Rózsák hívnak haza.
Illat és emlék nélkül
érkezem szobámba.
Tündökölnék a szirmok:
Gyűrű hull álmaimba.

126. DECEMBERI ZSOLTÁR

Kondor Péterrel közösen 1999. okt. 6.-án

Hó-kráterekben lépked az Isten

énekszótól hangos a Hold

- Földet keringő balladás bárka –

ezeregy halpénzt perget az égre

Noé Ararát csillaghatára

Szulamit felhő fátyla alatt

álmodni vélnek a gályarabok

s felsír értük a fenyőfa ága

arcuk törtarany alma-magánya

visszaragyog

Hova is érnek

mind kit kísértnek

rossz angyalok!

Egy vigasz-élet

száll most felétek: Harcoljatok!

XVI. KLÁRIS – 2 vers

127. ÖNTELTSG

Hús-vér ember

csak tenyere izzadsága

szublimálódik vissza

könyvébe magányba

A lelki élő

felismerem

és merek és tudok

állítani az objektívon

Senki sem érintett úgy

betegségek zugába

mint szellő-kezel

a szentséges Isten

s drámaian kínzó

drága Anyám

az ezerszer szeretett

s az ezerszer bántott

Leszakadt jéghegyek

poklomba dermedtek

Istent játszó zsarnoki énem

mért kell e fájdalmat

örökre égnem

Szégyen! -

csontig fogyok magam is

fagyott diabola

s mesét krehálok

bántódásaimról

bántódásaimra

Kiürült a pohár
kiürült a mérce
bennem féltette
anyám is apám is
holtát végigélte

A búbánat felszállt
és utazott a buszon
Utas a sofőr
utas az ellenőr
lélekfecsérlődések

Ismeretlen Isten
ismert vonalon
a fényképezőgépet
ellopták
mindkettőt -

Végtelen féknyom!

Véges hatalom.

128. IPIAPACS

Ipi-apacs!

Ki a hunyó?

Hát a pipacs.

Ahogy mindig,
most sem tudott
elrejtőzni.

Brühümm-brühüm! –

én nem játszom,

rí a pipacs.

Piros selyem
szoknyácskában
hogyan lehet

bújócskázni!

Leszek inkább

balerina.

(És a pipacs

egész nyáron

végigtáncolt

a határon.)

XVII.HITEL – 3 vers

129. PLATÁNFA (VETKEZÉS, ÖLTÖZÉS)

Naponta beléütközöm

a sok hiábavalóságba,

fölösleges verskötegeim

kerülgetem, s elém kerül

apám szorgos kutatása:

Fellner-hagyatéka,

postatörténete Tatáról,

56-os bajtársai kapcsolattartása..

És minden töredékes.

De rádöbbenek

az élő hiányára,

csak a holtak

örök vakvilága.

Fáradok magányba,

nehéz teher a gondolat, néma.

Csupán a csont ropogása,

megrugdalt koponyám kattogásképzete

az odamaradt otthoni kertből.

Most kényszerlakásban túrók a túrhetetlent.

31 házra innen fiam

a számítógépet babrálja szenvedélyesen,

sose látogat, nem gondol apjára.

Alapjáraton hülye – gondolja,

s tán nem is téved sokat.

Örök aggodás, mi lesz vele,
mert én megyek földmélybe,
semmivel se törődve:
árvasága árvaságom lesz. Rothadok lentre.
A költő halott, a vers utánmaradt,
s én sok nyugós verset alkotok,
elváltozok: ex-Vasi Ferenc Zoltán,
bérmeneve alapján József -,
hogyan egye meg a rossz
a kehes-köhös kurva vakvilágot.
Pedig Isten ege szép és tágas,
még ha az ágakat vihar tépázza.
Majd az Idő letaglóz ismét.
Végzetesen: A Való!

130. PSYCHÉ

Éber utcákon bolyongó álmok
arcunkba fürödni visszatérnek.
Fűzfák szökdösnek ájult szobákból –
falakon túlról ismerszik Isten.

131. KÖNYVEM ÖNÉRTTELMEZÉSE

Férc vagyok, ragasztott,
éj vagyok, álmokór,
idegín, fák levele –
fejszétlen fejsze

Érc vagyok, fény vagyok,
villámtól vakított
(felhusint az Isten

könnyek szövetéből)

Gennyedző kéz vagyok,
szívrepedt vasfazék,
élők és halottak
pillangós kasszája

Elkertelt kertmíves,
hullajtott mag-vétő,
elméleti jobbágy
és/vagy parlagos árva
- gyógyulás, munka
ihletére vártan

Anyám halála! – édesapám keserves járma
Fiam anyja! – árnycsupasz diófa kétannyi termése
Tenmagam: - oltárkerülők kényszeres dobaja

Szellő rezdül, kendő kerül –
hány olvasó s olvasat!
A költő:.. vasalt fegyenc –
s a könyvlapok: börtönfalak.

XVIII. KAPU – 10 vers

132. HÁTORSZÁG

Egy háborús bárban,
a zongora felett,
a tükörben: telihold.
A vendégsereg
bájolog, táncol...
Sanzonodban
megfagy a mámor.
Ott és akkor –

tíz ujjad: tíz macska
szaladgált végig
a billentyűkön –
klampíroz a bánat,
holnap a vendégek
külföldre emigrálnak.

133. A MEGVÁLTÁS ELŐESTÉJÉN...

Mária, szenttűz,
liliomzápor,
József Isten-
csiholója...
Öledbe enyésznek
ősök és temetők;
a magos egekből
hitek harmatoznak...

Sejtjük mi igen jól,
kimeríthetetlen vagy;
tenlelked
tentested
igaz hitű
kútja:

vized etet
búzád itat
szivárvány-ágyadból
angyalok szálldosnak
madárposta híreli
a Napról társalognak:

„a Tejútnak lesz bizony
nagyon hamarost
csillag-szuszogású
bársony kisbáránya.”

S gyűlnek azonmód
meddő és asszonyok;
holtak és hősök
- folytatni az álmot...

Én magam hiányzok...
(Törődöm, száradok):
Mért ver engem átok!
Nem ér kegyelem;
kenyér és szerelem
- vak, fekete tulkot!

**134. AGOSTYÁN-TARDOS-VÉRTESTOLNA-
TARJÁN**

Magyar utakon,
ezen a vonalon
svábok és tótok

dűlnek a buszon.

Ülök a járaton,

cigány fut utána,

szapora a lába,

akár a családja.

Magyar utakon

múltunkat kutatom:

kiknek is a lába

mért ily táncot jár ma.

Kulcs zörög zsebemben –

leszek ugyan árva,

anyátlan-apátlan,

ide így bezárva

Közép-Ojropába

- de a nyelvem édes.

Milyen láncot csörget

kiknek is a tánca;

azért szalad lába,
a sváb, a tót érti,
magát ki nem fejtí
ölelőzéséből.

Menjél a csudába! –
mit makogsz hiába,
találhatsz hazára,
köldök-mennyországra.

Barátodék háza
vár épp vacsorára,
sváb névvel magyar szív
űkedig mind kibír;
zeng a rendszámtábla:

Ezen a vonalon
svábokés tótok
űgnek a buszon.

Kulcsod zárd kezedbe,

a zárját keresd meg,
házasítsd a tótot,
házasítsd a lányt.
Ez a tótund-factum! –
veszik a keresztet
velünk a hátukra,
tekintsünk egymásra -:
magyar utakon,
ezen a vonalon,
ezen a vidéken
keverjük a vérünk,
csakúgy a beszédünk,
szívet szívvel zárunk,
svábok és tótok,
NATO-sok és szerbek,
magyarok, cigányok
várjuk azt a napot,

készülünk rá nagyon,
béketáncot járni,
abrakasztag-tájon
nagyot kurjongatok,
s minden menyecskének
egy pár csókot adok.

135.POKOLÉLMÉNY

Szivárványról zuhantomban
'pokol-éjjel'
belülről rothadó emberekkel
találkoztam ---
vérük szurok volt,
szájuk gennyet rózsállott,
és eltűnt ideikbe plántálódtak
a borzadályok.
Kezüik dzsungeléből majmok

terjesztették a vírust,
de fogaikat szilánkokra
harapta a Hold
'sehol és semmikor' –
a mindenttűrő éghatáron
szivárványról zuhantomban
kilenc imát kiabálok, -
ezer nyelven énekel(l)ek
a mocskába visszahulló Halálról.

136.ELLENJELENSÉGEI A HALÁLNAK

Félek, a halál úgy szerez meg magának,
hogy kezem nem simul hajad záporába,
bőröd nem melegszik át szemem nézésétől,
piros alma szára nem jósol szerelmet –
vad csillag az égen,
szelíd fény arcodon,

hullámok hódolnák bokádat,
ha sziklapadon verődik vissza
delfíncsapatok énekhangja.
Ringanak a hajók a távol előtt,
s parazsas az égbolt, izzik és
nem szólsz--- Csak az úr dobogása,
kontinensek szeizmográfiája,
mennyet rendítő szerelmi skála!
Mégfagyott pokol.

137.POLITIKAI HALÁLTÁNC

Poroszkál hat vándor
át a rekettyésen,
az egyik kelekótya,
a másik hézagos,
a harmadik haragos,
negyedikje homályos,

ötödikje tályogos,
hatodikként a sánta
belegyalogol a sárba ---
S ki lesz a hetedik?
Ötöld ki tenmagad.
Mindenkinek halálútja –
a rekettyés megszaggat.

138. SZIA, PAPÍRLAP!

Köszönöm, hogy vagy!

Két leplezetlen orcád
elbír ezer simogatást,
elbír ezer pofoncsapást.

SZIA, PAPÍRLAP!

összeforrt kézfogás vagy,
szinte a barátság és
a szerelem maga.

Köszönöm, hogy vagy!

Üzenhetek általad zegzugos önmagamnak.

Két leplezetlen orcád

elviseli kezem, tollam súlyát,

tízezer napom tízezer hazugságát.

SZIA, PAPÍRLAP!

Egyik orcád csupa kék folt már -,

jól van, nem bántlak tovább...

Hát **SZIA!** Elköszönök;

de holnap megállj! –

találkozunk megint...

No lám, Te ilyen mazó vagy -,

élvezed,amint orcád

elszíneződik tintám nyomán?

Ne fítorogj már annyira!

Csak magamat láttam beléd,

csak magamat rajzoltam Rád...

Na, **SZIA, PAPÍRLAP!**

Köszönöm, hogy vagy.

SZIA! SZIA! SZIA!

139. MÍTOSZTALANÍTÁS

esténként lesdelték:

alszol, kisbetegség?

gyógyulásod majd lesz,

álmod ólmos bár még!

Nem maradsz te árva,

a magányba zárva.

Minden percünk drága,

járjál iskolába!

Iskolába járjál,

ott is csak aludjál -

csodafiúszarvas
nyomára akadjál!

Aggatva agancsa
furcsa tananyaggal:
átok vad szelében
büdös kapcazástól!
Átok nyílhegyével
szügye helye horzsolt

: a szájszél is véres,
Auschwitz beszédes

Megjártuk a Poklot,
segítsen az Ég is! –
apánkon- anyánkon,
meglőtt szarvasunkon!

De ez nem is szarvas,
csak a Fiú hitte!
Embernek született
minden Apaisten!

Ropta ám a táncát
vigasza varázsát -
mígcsak álma fontos,
Isten munkálkodjon:

benne lelsz tudásra,
világfriss forrásra -
benne lelsz hitedre,
forrás hűvösére!

Drága apám, bánat

tölti be a számat

: Mítosztalanítás!

- az folyik itt folyvást!

Azt cselekszem én is,

tabu pedig... Félig

erről írtam én is,

ezt tettem meg:

Félt is!

140.APÁM GONDOLATÁBAN

Készülök, készülök, készülök.

Nem lesz belőled semmi –

szokta volt mondani apám,

s tudott szolgálni, szeretni, tenni.

Meglásd, ha én majd elváltozok,
másképp lesz minden,
már anyád sincsen,
és benned csak dobog, dobog, dobog,
és sehogy sem akar valami lenni.

141.APÁM HALÁLOS ÁGYON

Apám látom meztelenül,
szégyenteljes látvány.
Szemérmes ember hírében állott.
Láttam apám meztelenül a halálos ágyon,
és nem tudtam tisztába tenni.
Nővérem munka mellett felvállalta,
nyugdíja, hűségutalvány ellenében
ott feküdt magára hagyva, piszkában,
sógorom borozott az alagsorban,
és unokái pofozták-csípték,

nővérem letekerte fejkötését,
és megnézte a műtét helyét.
Ezek a minimum tények,
hogyan értelmezed, nyájas olvasó?!

XIX. DÉLIBÁB – 1 vers

142. ESKÜVŐ-VŐFÉLY-VERŐFIÚ: KINCSEIM?

Minden kincsem, ' semmim nincsen.

Ajtón fél kilincs, csuklómon rabbilincs.

Örök pecsétgyűrű, bástyáról árokba,
ezüstóra láncostul a cigányé lett.

A szülői ház kirúgva alólam,
elveszett fiam a játékok között,
tűzoltóautó lett, azt hiszem.
Feleségem sose volt, csak papíron,
ajtóstul rontott a házba,
hozta „nuni”(?)-ját és fiának öklét!

Havi hétezerért csizmával rúgtak,

kint a kertben, a meggyfa alatt,
oszt vitte hatmilliómat, csak a –
csak a WC-kefét hagyta hátra.
Azt is jól meggondolta, érték az is.
Megszállta a Szentlélek,
egyszer ő is nagylelkűsködhetik.
Nem igaz? Nem? Nem? Nem?
Hm?

XX. EGYÜTT – 2 vers

143. A SORS MÉRLEGÉN

- 56-os anonimizált változat –

Idei „Isten” –

tavalyi fájdalom –

tavaszi zsendülés –

Jós-erő!

Jövőnket égbe ragadják a Csillagok,

ha fekete árnykövek hulltanak

az ismeretlen völgybe le –
s míg epileptikus fák lombzizegése
rövidre zár,
fényerejű imák csörgedeznek alá az ereken.

Halovány felhők szegélye alatt
ármánytanult joghatóság-tanúság:
A talán s a mégse könnyebb itt/ott
határmódosító akarataiban,
a kibicsakló most és a régen-voltak
elmásítását „feledők” között,

- „büntetőjogilag felelősen,
én,.....” -,
az alkotmányos törvénysértések ismeretében,
vérütöten,
gyalázva át-kasul,
szükségből nélkülözésbe döntve,

területszerzők ellenében,
mindhalálíg elszerződve a Teremtés fajfenntartó
ösztönével -,
így tagosodván pulyagondok bizományául,
égbolt-gazdag bánat-dúsan,
végre felveszem (hiszem valloim cselekszem)
analfabéta nagyanyám
Szent-Nehéz Szívének krisztológiáját,
s a vershad-kötelesek szimultán
Ítéletét:-

Szólj őszintét, ne csak a fonákját!

144. DICSÉRTESSÉK

Smaragd-jóság
Szentek homlokában a pillanat
A révész markában a hit
hajnalonta ide-oda
Folyóban halak

arioni partok és hálók
Felmerül a Nap
Rügyek csúcsain
zeng zengedez
trilláz elrugaszkodóban
láztorkú vörösbegy
Csönd van csönd
van-ság van
nincs Nincs
Színek fény sziluettek
Kilincshez nem-ajtó
Gyémánt
s hamupalota -
jajszó hallik -
ordít orkán
imát mormog a pap
(vacsoránk mára marad)

Így volni ember
az ablakot
Isten ujjá
begyeli
rácsomózza a
borostyánt a
Félelem házfalára
gyermek terem a jázminvirágban
mostoha Éden
tej-szirmú kert hullámszik
igen igen igen
önmagától mélybe
mélyből magasba
horgok partok folyócsend
csillagok
NEM?/IGEN?
Ámen

XXI. Kis Lant – 9 vers

145.ENIKŐ-ZET

Lepkeláng-szemű szép, TE,
múltadból suttogó,
messzire gyönyörült leánykodás!
Hajnalaid zuhatagában
fűzfaágakban táncoló,
homlokodra éklő
zöldellő égkoszorús!
Nádas-erdő-rét fölé nővő,
mítoszi szelídség! -
őz-riadt jóság!
Légy bátran olyan -
Megváltozhatatlanságom!
Angyal-szó
hangvilla-érzékeny
múltamban,

s most -húsz éve már –

más Felesége!

Anya!

Fennebbvalóság! -

s én maradok,

tarisznyában hordott

partról megmaradt

földdarab, fűcsomó!

TEhetetlenre ítélt,

hitvány, múltba néző!

Aggasztó árnyalak, -

Isten szájalmasa,

gyötrődő költőieskedés,

kit forgószél hevít,

forró fagy lankaszt ---

életkedvet játszó

bú-sárga fenyőág!

Jártamban,
érkezhetetlenségemben:
év-émlékezet, éh-fohász!
Életemmel
túlkapott dekadencia,
a sors elodázottja. (Magam!)

146. *ALKONYODÓBAN*

Csillagocskám, édes szentem,
virágzó és tiszta lelkem –
én nővérem, rózsá-lányka,
sziromhavam! – s Te is árva.

Gyászbársonyos éjszakáknak
hold-övezett derekára
apánk adta, anyánk hordta:
tarsolytartó s tüzes kova.

Istállónknak trágyás széna
s születésünk izzadt lova –
előbbeden csikók vagyunk,
parazsunkból fellángolunk.

Isten szégyenei lettünk,
mert hát arra nevelődtünk,
hant alá rakjuk azokat,
kik minket a fényre toltak.

Nem számít már, nagyon fájjon
ezen a kerek világon –
nekem inkább, Neked jobban
Isten álmunk hogy' almozza.

Napszállat a város felett,
szívünk egén csillag remeg.
Éheztük az égi szalmát,
gyermekeink szív-hatalmát.

Kolett, Kitti, Szabolcs! – szebben
szól a világegyetemben:
kötelesség – szülők gyásza –
jogos élet könnyforrása.

Így leszünk mi öregebbek,
holdsugaras rejtekekbe’
kenyér, kalács – egyre egyjek:
Istennek szánt eledelnek.

147. A VÉR: ARANYALMA

A fényes Édenből

az anyák álmodják,

a vér: aranyalma -

s testükbe fogadják...

Gyémánt a magja és

selyem édes húsa,

kiáltás ébreszti

eleven valóra.

Az ősök léptétől

népek ismerszenek,

bölcs ösvényeiken

apák nevelődnek.

Isten-kegy minden nép!

S fenn ragyog fejükön

a Kozmosz-korona!

Országalma a vér -

s a nők tudnak róla.

148.FORMÁK SZERVEZŐDÉSE

A csönd laza: a lélek.

A fű nyújtózva neszez.

A szellőezüstje:nyugalom.

A fák kiáltozása: alkony.

Soha senkit se egyedül.

Sűrű fény vakon menekül.

Első lélekzet a világból,

ha az elv magányba kerekül.

Majd, viszonyt kezdenek az arcok.

Egymásért tesznek, mert a létezés mód –

általunk önálló formákba bomolt:

Éljünk teljességet – árnyak/ é(l)nek!

149. A SZERELEM FAGGATÁSA

Láttad-e az esőben az ezer arcot
amely a holtaktól üzent angyali nyelven
kiállok újra a mennydörgésbe
tépje le ruháim hatalmas vakufény
meztelen tagjaim védem
a Hold-nővér bárdcsapásai ellen
s bújok le pincemélybe míg te
kegyetlen felejtet kitagadott érzeményimet.
Szeretted-e a lelencbe fogott Lelket
ki éhét ékét önmagán kívül kereste
s ez lett a veszte, mert két-három
árny összeborult felette, s bár a bőr

elfeketedetten – báránybekecs tűzben –
a Nap halhatatlan vigaszát nem lelhettem
A tükör álmokból merítkezett
vakcsönd vakhalál vakigen tornácbú
s végül nématánc hegysírás-zenére.

150. LÁNGOLÓ HÁZ

Fejemre gyújtod a házat; -
kulcs vagyok, Te pedig zárja.
A tested – keleti szőnyeg; -
elébed borulok lágyan.

Érintlek virágmezőnek; -
bokádig hajadig szépen.

Melled is micsoda ékszer! –
hódolok lelkedért hétszer.

Mesébe illendő kendő; -
szétnyíló fekete erdő.

Pirosló álmok orcája; -
ajkam ízelt vacsorája.

Meglopnám nevedet százszor; -
visszavész lilium-zápor.

Esernyő nélkül elázol; -
hold—visszfény vagyok – árnyolt.

Tenger-éj, lángtaraj tető; -
szivárvány-erő: Delej-nő.

151. KEGYELMI VÍZ

Sírnak a fák, a templomok,
hogy Isten egyszer elhagyott.
Fekete kalapot emelnek rám –
Jobb napot!
S úgy görgetik vállamra az Eget,
mint Ádám csontjaira a hegyet.
És az én arcom évszázados avar –
bőröm fehérsége takar;
és sötétlő lelkem korhadt ág...
- fagy hasogat.
Bár felmelegítenélek –
Sohalánghervadásban a hideg .jeget!

.....

152. GYÁSZBÓL JUBILÁLVA

Nagyanyám, anyám, apám

szépen odalettek,

beálltak a sorba, a halálmenetben

emelgetik lábuk, közben testük

földben porlad - meghülyült a vers.

A sírás évtizede volt,

2000-2010, mit egy gyerek végigélhet,

s elszenderül, mert halálos lélek.

Ahogy olvasom a Mecséri-per

apám tákolta iratait,

rázkódik a vállam,

fetrengék túlfeszített hisztériában.

Egyedül.

Sorstalan sorssal verten. Ez van!

Nemhogy sok semmi, igenis minden.

A kard keresztje s a hit erejetlensége.

Könnyes könyvek, sárguló levelek.

153. GYÁSZIDŐBEN

Múltamból egy göröngyöt cipelgetek.

Elrejttem mélyre, nem búsítlak vele.

Bensőmben formálom, gömbbé kerekítem.

Kihull eléd, meglásd, gyöngynek, igazgyöngynek.

XXII. PALÓCFÖLD – 1 vers

154. KAFKA NAPLÓJÁBÓL

És lőn az élet mássá.

Új elvet rendel hozzánk.

Bűnünk az életünk lett.

Fájdalmaink egészségesek.

Az írást öncéllá kell tennünk,

hogy mindent elfeledjünk,

Mindent:

Bűnünk! Életünk!

TARTALOM

I.ÚJ FORRÁS – 9 vers.....	3
01.VESZTESÉG	3
02.MANÉZS II.....	3
03.MÉG NEM	4
04. EMBERKÖZI TÁJAK	4
05.A NAP KALÁRISA.....	5
06.BABONA.....	6
07.KIFEHÉRÜLT SZÁJ!	6
08.VERS AZ ÉRINTHETETLENRŐL	7
09.„HASZONÉLVEZET”	9
 II. ÁRGUS – 2 VERS	 10
10.[PAUL CELÁN:	10
11. BOLDOGSÁG-töredék, 1988.	11
 III. IDŐJELEK.....	 - 11 -
12. ÉRINTÉS	11
13. VERSÍRÁS II.	12

IV. BÁR – 1 VERS.....	12
14. FELEDÉS//?.....	12
V. TEKINTET.....	- 13 -
15. PÁSZTOR	13
16. GÓTIKUS FÉRFIFEJ	14
17. TÖRT HITŰ KOVÁCS (HOLLÓ) ANDRÁS	15
18. ÁLOMHOLD-világ I.....	15
19. A DEMOKRÁCIA SZENTSÉGTÖRÉS	18
20. PITYÓKA.....	19 -
21. KIS FELELŐSSÉGSZÜNET	20
22. ÁLOMHOLD-világ II.....	22
23. IMPRESSZIÓ.....	- 23 -
24. TAVASZ-haikuk	23
25. ÉNKÖRÖMBEN.....	24
26. KÖNNYEDÉN	25
27. ERIKÁNAK	27
28. Ő A HÁZ KINCSE. NAGY ÜDV!	28
29. ÁSATÁSI MOZAIKOK	30

30. HOLTAK EMLÉKMŰVE, NIZZA.....	33
31. ÉG-LEGISTENEBB	34
32. CSENDESPIHENŐBEN.....	36
33. VAKFOLT	38
34. FÉLÁLOM-MISE.....	41
35. TÚLVILÁGI KRISTÁLYPALOTA.....	41
36. SZERELMI BIMBÓK FÁJA	43
37. ADONIS VIRÁGA.....	44
38. LEVÉLNEHEZÉK	46
39. KEHELYCSERJE-KORONA.....	50
VI. LYUKASÓRA – 9 VERS	51
40. RÉSNYIT	51
41. LAKODALOM	51
42. ANGYALSÓLYOM EMBER.....	54
43. GABALYGÁS.....	- 55 -
44. JÁZMINÁG	57
45. LÓTUSZ HERCEG ÉJSZAKÁI	58
46. ÖLELKEZÉS.....	59

47. NYÁR JÖVEND.....62

48. MÁRIANOSZTRA(-MARIAZELL)63

VII. SZÓRÓS KŐ.....- 67 -

49. VIRÁGÁGYBAN.....67

50. ÁLOMBÓL69

51.NYILVÁNVALÓ GYÓNÁS Hiba! A könyvjelző nem létezik.

52. HÁZIKÓ.....- 73 -

53. ÚJRASZÜLETVE ÉLNI - haiku-füzér –74

VIII. MAGYAR NAPLÓ – 12 VERS.....79

54. APA,79

55. HAJSA.....-80-

56. A GYÓGYULÁS KERTJE.....81

57. ÁG ÉS GYÜMÖLCS83

58. ARCVONALAK86

59. MEGTÉRÉS-KORBAN.....87

60. SZÍV: HOLDÁRNYÉKBAN90

61. TRIVIALITÁSOK – 2000.....92

62.ÁLOMELŐTTES94

63. MÁRIA.....	-96
64. PANASZOS FELHANGGAL.....	96
65. NAGYANYÁM RAVATALA.....	98
IX. POLISZ - 5 VERS	99
66. FOGANTATÁS.....	99
67. KIRÁLYNŐM.....	Hiba! A könyvjelző nem létezik.
68. MECSÉRI JÁNOS EZREDES ÁS TÁRSAI PERE	102
69. ÉBREDJ, ORSZÁG!.....	104
70. ARANYPOR A ZONGORÁN	107
X. NAPÚT – 4 VERS.....	112
71. SZÁJ	112
72. LISZTLÁNG	113
73. ARCCAL A TÜKÖRBEN	116
74. GYÓNÁSI VÍZTÜKÖR.....	Hiba! A könyvjelző nem létezik.
XI. JEL – 19 VERS.....	121
75. HAJNAL.....	121

76. IDEGEN KERTBEN	Hiba! A könyvjelző nem létezik.
77. MEGBOCSÁTÁSODÉRT!	123
78. JÓZSEF ÁLMA MÁRIÁVAL	124
79. SZERELEM-IMA/kísérlet	125
80. KARÁCSONYVÁRÓ	127
81. A CSÓKOK SZOMJÁRÓL	128
82. A PILLANAT	129
83.FÁTYOL NÉLKÜL	130
84. KEZEDBEN A SORSOM	131
85. AZ ÉLETERŐ MISZTÉRIUMA	132
86. ANGYALSZÁRNY	133
87. ÉLETÖRÖM	133
88. EGY HÁZ/-történet	134
89. ÁRNY-ÖRÖKSÉG XI.	135
90. FIAMNAK	136
91. CSEND	138
92. NEHOGY	138
93. MERT A TENGER...	139

XII. A CÉH – 2 VERS	140
94. SZÍVSZIROMLAVINA, ÉDESHARAGOS!	140
95. ANGYAL DUMA?	143
XIII. HAVI MAGYAR FÓRUM – 12 VERS....	143
<i>96. FIGYELMEZÉS.....</i>	<i>143-</i>
97. MERÉNYLET.....	144
98. VÉRBECSÜLET	145
99. CSILLAG-FORDULÓ.....	146
100. VÉGÜL KIÁLTÁS.....	148
101. MAGYAR ÚTON, DÖNGÖLT FÖLDÖN	149
102. ÁRNY-ÖRÖKSÉG VII.	152
103. ÁRNY-ÖRÖKSÉG III.	155
104. ÁRNY-ÖRÖKSÉG IV.....	157
105. ÁRNY-ÖRÖKSÉG V.	158
106. CORPUS.....	163
<u>107.OSZTÁLYRÉSZEM.....</u>	<u>168</u>

**XIV. MAGYAR VILÁG/VILÁG MAGYARSÁGA –
10 VERS..... 171**

108. SZEMBESÍTÉS.....171

109. AMIKOR.....173

110. SZÍVEM SZÍVÉRZETE174

111. AZ ÉGI MÉNES ALÁSZÁLL176

112. ÁRNY-ÖRÖKSÉG II.....177

113. ALMÁSI ÚTI TEMETŐ.....178

114. SZÜLETÉS-HALÁL KERESZTJEI.....180

115. ERDÉLY, 1987.....183

116. PETŐFI MÁSODIK MEGIDÉZÉSE.....184

**117. ALBÉRLETI MAGYAR ÉRZÉS Bánát-erdő,
szárnymagasság! –185**

XV. HOLNAP MAGAZIN.....- 185 -

118.LÁGER-ANGYAL185

119. KÖNYÖRLÉLEK187

120. CSEH TAMÁS FEJFÁJA.....188

121.VALLOMÁS REMÉNYÉBEN189

122. SZENDERÜLET.....	190
123. ÁLMODÓ.....	190
124. HOLDHÍDON.....	- 191 -
125. IGÉZET.....	191
126. DECEMBERI ZSOLTÁR.....	192
 XVI. KLÁRIS – 2 VERS	193
127. ÖNTELTSG.....	193
128. IPIAPACS	196
 XVII.HITEL – 3 VERS	197
129. PLATÁNFA (VETKEZÉS, ÖLTÖZÉS)	197
130. PSYCHÉ.....	200
131. KÖNYVEM ÖNÉRTTELMEZÉSE	200
 XVIII. KAPU – 10 VERS	202
132. HÁTORSZÁG	202
133. A MEGVÁLTÁS ELŐESTÉJÉN... ..	203
134. AGOSTYÁN-TARDOS-VÉRTESTOLNA-TARJÁN	205
135.POKOLÉLMÉNY.....	209

136.ELLENJELENSÉGEI A HALÁLNAK.....	210
137.POLITIKAI HALÁLTÁNC	211
138. SZIA, PAPÍRLAP!	212
139. MÍTOSZTALANÍTÁS.....	214
140.APÁM GONDOLATÁBAN.....	217
141.APÁM HALÁLOS ÁGYON	218
XIX. DÉLIBÁB – 1 VERS.....	219
142.ESKÜVŐ-VŐFÉLY-VERŐFIÚ: KINCSEIM?.	219
XX. EGYÜTT – 2 VERS	220
143. A SORS MÉRLEGÉN	220
144. DICSÉRTESSÉK.....	222
XXI. KIS LANT – 9 VERS.....	225
145.ENIKŐ-ZET.....	225
146.ALKONYODÓBAN.....	227
147. A VÉR: ARANYALMA.....	230
148.FORMÁK SZERVEZŐDÉSE	231

149. A SZERELEM FAGGATÁSA	232
150. LÁNGOLÓ HÁZ.....	233
151. KEGYELMI VÍZ	235
152.GYÁSZBÓL JUBILÁLVA	236
153. GYÁSZIDŐBEN.....	- 237 -
 XXII. PALÓCFÖLD – 1 VERS	 237
154. KAFKA NAPLÓJÁBÓL	237
 TARTALOM.....	 239-249 –
PÁLYAKÉP	250-252 –
KÖSZÖNET.....	253 –
154-es szám	255 -

PÁLYAKÉP

VASI FERENC ZOLTÁN (Tata, 1966-)

Antológiák:

1. Hova tovább... hovatovább /Gáll István Kollégium évkönyve, 1988-89. Tatabánya
2. Időjelek, Új Bekezdés, Miskolc, 1992.
3. Asztalodon üvegróka, Magyar Napló Kiadó, 2001.
4. Társadalmi és iskolai ünnepek, ITEM Kiadó, Békéscsaba, 2002.
5. Kavicsok – Örkeny nyomában... Raszter Kiadó, Csongrád, 2006.
6. Anyaszív, Holnap Magazin, Székesfehérvár, 2013.
7. Így írunk mi – Holnap Kiadó, Székesfehérvár, 2013
8. Az év versei, 2014. Magyar Napló Kiadó
9. Anya, Albanegra Kiadó, Vásárosnamény, 2014. (nyomtatott és e-book)
10. Szerelem, Albanegra Kiadó, Vásárosnamény, 2014.
11. Evokációk 3. Lirart-minikönyv Budapest, 2014.

12. ZSEBKÖNYV 2./Tükröződések Holnap magazin, Székesfehérvár,2014.

13. Napos sziget – A NAPKORONG Irodalmi Klub antológiája, 2014.

14. üzenetek, vallomások, strófák – a Spangár András Kör antológiája 2015.

Önálló kötetek:

1. Gyógyulás kertje, Magyar Napló, Budapest, 2002.
2. Érdemkeresztek, Z-Press Kiadó, Miskolc,2013.(nyomtatott és e-book – Kis Lant Könyvek)
3. Sok nagy malőr, Underground Kiadó, Budapest, 2014.
4. A szeretet fájdalma, Magyar a magyarért alapítvány, Magyary Z. Népfőiskola (KAPU-könyvek) 2014.
5. Laptop-lekérdezések, Másoló Futár Kft. 2014 (nyomtatott és e-book Kis Lant Könyvek)

Dokumentumkötetek:

1. FOLYAMODVÁNYOK KÖNYVE, Underground Kiadó, 2014. (betiltották)

2. NÉMULATOK, Underground Kiadó, 2014.
(betiltották)
3. Visszaemlékezések a magyar XX. századra,
Országút Társulat, 2014. Budapest (összeállította:
Kondorossy Szabolcs)

+ 66 fórum (15 nyomtatott és 51 on-line)

KÖSZÖNET

Tóth Lászlónak és Jász Attilának – Új Forrás

Péntek Imrénak – ÁRGUS

Vass Tibornak – Időjelek

Fűzfa Balázsnak – BÁR

néhai Ördögh Szilveszternek – Tekintet

Dippold Pálnak, Szalay Károlynak és Elmer Istvánnak –
Lyukasóra

Haraszi Máriának, H. Nagy Péternek (és néhai Kantár
Csabának) – Szőrös Kő (Felvidék)

Oláh Jánosnak, Szentmártoni Jánosnak, Csontos
Jánosnak – Magyar Napló

Turcsány Péternek – Polisz

Prágai Tamásnak és Szondi Györgynek – Napút

Rochlitz Bernadettnek, Fülöp Zsuzsannának, Zsirai
Lászlónak – JEL

néhai Bartis Ferencnek – A Céh

Szöts Zoltánnak és Borbély Lászlónak – Havi Magyar
Fórum

Rozgics Máriának – Magyar Világ/Világ magyarsága

Bakos József Zoltánnak – Holnap magazin

Dr. Györgypál Katalinnak – Kláris

Dr. Falusi Mártonnak – HITEL

Brády Zoltánnak – KAPU

Lovag Bornemissza Attilának – DÉLIBÁB

Vári Fábián Lászlónak – EGYÜTT (Kárpátalja)

Németh Dezsőnek – Kis Lant

Nagy Csillának – Palócföld

Külön köszönet Busa Attila családsegítőnek

154 (százötvennégy) a [153](#) és [155](#) között található [természetes szám](#).

A 154 [szfenikus szám](#), tehát 3 különböző prímszám szorzataként előáll ($154 = 2 \cdot 7 \cdot 11$) és 8 osztója van (1, 2, 7, 11, 14, 22, 77, 154).

A $154! + 1$ szám egy prímszám. Az ilyen alakú prímszámokat [faktoriális prímeknek](#) is nevezik.

A 154 a hetedik [kilencszögyszám](#).

Érdekességek

- [William Shakespeare](#) 154 [szonettet](#) írt.
- A [Wire](#) nevű együttes egyik albumának 154 a címe.
- A 154 évszámért lásd az [I. e. 154](#) és a [154](#) lapokat.

Típusjelzésekben

[Tu-154](#) szovjet–orosz utasszállító repülőgép

Kiadó:

TATA VÁROS POLGÁRMESTERI HIVATALA

Kivitelező:

Shirokuma Nyomda, Budapest: